

Ediția în limba română

Comunicări și informări

Anul 61

20 august 2018

Cuprins

IV Informări

INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE UNIUNII EUROPENE

Curtea de Justiție a Uniunii Europene

2018/C 294/01 Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* 1

V Anunțuri

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

Curtea de Justiție

2018/C 294/02 Cauza C-203/16 P: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Dirk Andres, acționând în calitate de lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH/Comisia Europeană, Republica Federală Germania [Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor] 2

2018/C 294/03 Cauza C-208/16 P: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Republica Federală Germania/Dirk Andres (lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH), Comisia Europeană [Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor] 3

2018/C 294/04	Cauza C-209/16 P: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Republica Federală Germania/Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG, Comisia Europeană [Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor]	4
2018/C 294/05	Cauza C-219/16 P: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG/Comisia Europeană, Republica Federală Germania [Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor]	5
2018/C 294/06	Cauza C-451/16: Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 26 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court of the United Kingdom – Regatul Unit) – MB/Secretary of State for Work and Pensions (Trimitere preliminară – Directiva 79/7/CEE – Egalitate de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale – Sistem național de pensii de stat – Condiții necesare pentru recunoașterea schimbării de gen – Reglementare națională care condiționează această recunoaștere de anularea unei căsătorii anterioare schimbării de gen amintite – Refuz de a acorda o pensie de stat pentru limită de vârstă unei persoane care și-a schimbat genul începând de la vârsta de pensionare a persoanelor având genul dobândit – Discriminare directă pe criteriul de sex)	5
2018/C 294/07	Cauza C-564/16 P: Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)/Puma SE [Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 8 alineatul (5) – Articolul 76 – Procedură de opoziție – Motive relative de refuz – Regulamentul (CE) nr. 2868/95 – Norma 19 – Norma 50 alineatul (1) – Existența unor decizii anterioare ale Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) prin care se recunoaște renumele mărcii anterioare – Principiul bunei administrări – Luare în considerare a acestor decizii în proceduri de opoziție ulterioare – Obligația de motivare – Obligații procedurale ale camerelor de recurs ale EUIPO]	6
2018/C 294/08	Cauza C-635/16 P: Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 28 iunie 2018 – Spliethoff's Bevrachtingskantor BV/Comisia Europeană [Recurs – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Stabilirea obiectului litigiului – Asistență financiară în domeniul Mecanismului pentru Interconectarea Europei (MIE) – Sectorul transporturilor pentru perioada 2014-2020 – Cereri de propuneri – Agenția Executivă pentru Inovare și Rețele (INEA) – E-mail prin care recurenta este informată în legătură cu respingerea propunerii sale – Decizie ulterioară a Comisiei Europene privind stabilirea listei propunerilor selectate – Protecție jurisdicțională efectivă]	7
2018/C 294/09	Cauza C-2/17: Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social/Jesús Crespo Rey [Trimitere preliminară – Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor – Securitatea socială a lucrătorilor migranți – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Punctul 2 din rubrica „Spania” din anexa XI – Pensie pentru limită de vârstă – Mod de calcul – Quantum teoretic – Bază de cotizare pertinentă – Convenție specială – Alegerea bazei de cotizare – Reglementare națională care obligă lucrătorul să plătească contribuții în temeiul bazei de cotizare minime]	7
2018/C 294/10	Cauza C-57/17: Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana – Spania) – Eva Soraya Checa Honrado/Fondo de Garantía Salarial (Trimitere preliminară – Politica socială – Protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului – Directiva 2008/94/CE – Articolul 3 primul paragraf – Plata asigurată de instituția de garantare – Compensație pentru încetarea raporturilor de muncă – Transfer al locului de muncă care impune o schimbare de reședință a lucrătorului – Modificarea unui element esențial al contractului de muncă – Încetarea contractului de muncă de către lucrător – Principiul egalității și nediscriminării)	8

2018/C 294/11	Cauza C-90/17: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 27 iunie 2018 [cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Turbogás – Productora Energética SA/Autoridade Tributária e Aduaneira [Trimitere preliminară – Directiva 2003/96/CE – Impozitarea produselor energetice și a electricității – Articolul 21 alineatul (5) al treilea paragraf – Entitate care produce energie electrică pentru uz propriu – Mici producători de energie electrică – Articolul 14 alineatul (1) litera (a) – Produse energetice utilizate pentru producerea de electricitate – Obligația de scutire]	9
2018/C 294/12	Cauza C-230/17: Hotărârea Curții (Camera a treia) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Østre Landsret – Danemarca) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn/Udlændingestyrelsen [Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii – Articolul 21 alineatul (1) TFUE – Directiva 2004/38/CE – Dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre – Dreptul de ședere al unui resortisant al unui stat terț, membru de familie al unui cetățean al Uniunii, în statul membru al cărui resortisant este acest cetățean – Intrarea acestui membru de familie pe teritoriul statului membru în cauză ulterioară întoarcerii în respectivul stat membru a cetățeanului Uniunii]	9
2018/C 294/13	Cauza C-246/17: Hotărârea Curții (Camera întâi) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État – Belgia) – Ibrahima Diallo/État belge [Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii Europene – Directiva 2004/38/CE – Articolul 10 alineatul (1) – Cerere de permis de ședere de membru al familiei unui cetățean al Uniunii – Eliberare – Termen – Adoptarea și notificarea deciziei – Consecințele nerespectării termenului de șase luni – Autonomie procedurală a statelor membre – Principiul efectivității]	10
2018/C 294/14	Cauza C-364/17: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Administrativen sad – Varna – Bulgaria) – „Varna Holideis” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite [Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Livrare a unui bun imobil realizată înainte de aderarea Republicii Bulgaria la Uniunea Europeană – Nulitate a contractului de vânzare constatată după aderare – Obligația de regularizare a deducerii inițial operate – Interpretare – Competența Curții]	11
2018/C 294/15	Cauzele conexe C-459/17 și C-460/17: Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 27 iunie 2018 (cereri de decizii preliminare formulate de Conseil d'État – Franța) – SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17)/Ministre de l'Action et des Comptes publics [Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Drept de deducere a taxei achitate în amonte – Condiții de fond ale dreptului de deducere – Livrare efectivă a bunurilor]	11
2018/C 294/16	Cauza C-512/17: Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Polonia) – procedură inițiată de HR [Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești – Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 – Articolul 8 alineatul (1) – Reședința obișnuită a copilului – Sugar – Împrejurări determinante pentru stabilirea locului acestei reședințe]	12
2018/C 294/17	Cauza C-731/17 P: Recurs introdus la 23 decembrie 2017 de Nap Innova Hoteles, S.L. împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a opta) din 4 decembrie 2017 în cauza T-522/17, Nap Innova Hoteles/SRB	13
2018/C 294/18	Cauza C-118/18 P: Recurs introdus la 14 februarie 2018 de Hochmann Marketing GmbH, fostă Bittorrent Marketing GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) din 12 decembrie 2017 în cauza T-771/15, Hochmann Marketing/EUIPO	13
2018/C 294/19	Cauza C-318/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel (Belgia) la 11 mai 2018 – Oracle Belgium BVBA/Belgische Staat	14
2018/C 294/20	Cauza C-331/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Krajský súd v Prešove (Slovacia) la 22 mai 2018 – TE/Pohotovosť s.r.o.	15

2018/C 294/21	Cauza C-341/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 24 mai 2018 – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/J. și alții	16
2018/C 294/22	Cauza C-344/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidshof te Gent (Belgia) la 25 mai 2018 – ISS Facility Services NV/Sonia Govaerts, Euroclean NV	16
2018/C 294/23	Cauza C-348/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 28 mai 2018 – Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice/Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)	17
2018/C 294/24	Cauza C-349/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Mbutuku Kanyeba	18
2018/C 294/25	Cauza C-350/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Larissa Nijs	18
2018/C 294/26	Cauza C-351/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 – Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Jean-Louis Anita Dedroog	19
2018/C 294/27	Cauza C-354/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunalul Bacău (România) la data de 30 mai 2018 – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl	20
2018/C 294/28	Cauza C-355/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 – Barbara Rust-Hackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	21
2018/C 294/29	Cauza C-356/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 – Christian Gmoser/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	22
2018/C 294/30	Cauza C-357/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 – Bettina Plackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich	23
2018/C 294/31	Cauza C-359/18 P: Recurs introdus la 1 iunie 2018 de Agenția Europeană pentru Medicamente împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 22 martie 2018 în cauza T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland/EMA	23
2018/C 294/32	Cauza C-364/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 4 iunie 2018 – Eni SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze	24
2018/C 294/33	Cauza C-365/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 4 iunie 2018 – Shell Italia E & P SpA/Ministero dello Sviluppo Economico și alții	25
2018/C 294/34	Cauza C-366/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Madrid (Spania) la 5 iunie 2018 – José Manuel Ortiz Mesonero/UTE Luz Madrid Centro (compusă din societățile comerciale SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S.A. și Citelum Ibérica S.A.)	25
2018/C 294/35	Cauza C-367/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 4 iunie 2018 – María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz și Luis Salas Fernández (în calitate de moștenitor pentru Lucía Sánchez de la Peña)/Administración del Estado	26
2018/C 294/36	Cauza C-373/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugalia) la 7 iunie 2018 – Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas/Autoridade Tributária e Aduaneira	27

2018/C 294/37	Cauza C-377/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgaria) la 8 iunie 2018 – Procedură penală împotriva AH, PB, CX, KM, PH	27
2018/C 294/38	Cauza C-380/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, cealaltă parte: E.P.	28
2018/C 294/39	Cauza C-381/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – G.S., cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	28
2018/C 294/40	Cauza C-382/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – V.G., cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid	29
2018/C 294/41	Cauza C-383/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polonia) la 11 iunie 2018 – Lexitor Sp. z o.o./Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. Franciszka Stefczyka cu sediul în Gdynia, Santander Consumer Bank S.A. cu sediul în Wrocław, mBank S.A. cu sediul în Varşovia	30
2018/C 294/42	Cauza C-385/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 11 iunie 2018 – Arriva Italia Srl și alții/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti	30
2018/C 294/43	Cauza C-386/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA/Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit	31
2018/C 294/44	Cauza C-387/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polonia) la 12 iunie 2018 – Delfarma Sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych	32
2018/C 294/45	Cauza C-389/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal de première instance francophone de Bruxelles (Belgia) la 13 iunie 2018 – Brussels Securities SA/État belge	32
2018/C 294/46	Cauza C-397/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spania) la 15 iunie 2018 – Ana María Páez Juárez/Nobel Plásticos Ibérica, S.A.	33
2018/C 294/47	Cauza C-398/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spania) la 15 iunie 2018 – Antonio Bocero Torrico/Instituto Nacional de la Seguridad Social și Tesorería General de la Seguridad Social	34
2018/C 294/48	Cauza C-399/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Țările de Jos) la 18 iunie 2018 – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV/Autoriteit Consument en Markt	35
2018/C 294/49	Cauza C-401/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Krajský soud v Praze (Republica Cehă) la 18 iunie 2018 – Herst, s.r.o./Odvolačí finanční ředitelství	35
2018/C 294/50	Cauza C-403/18 P: Recurs introdus la 14 iunie 2018 de Alcogroup și Alcodis împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 10 aprilie 2018 în cauza T-274/15, Alcogroup și Alcodis/Comisia	37
2018/C 294/51	Cauza C-407/18: Cerere de decizie preliminară introdusă de Višje sodišče v Mariboru (Slovenia) la 21 iunie 2018 – Aleš Kuhar, Jožef Kuhar/Addiko Bank d.d.	37
2018/C 294/52	Cauza C-440/18 P: Recurs introdus la 4 iulie 2018 de Verein Deutsche Sprache e.V. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 23 aprilie 2018 în cauza T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V./Comisia Europeană	38
2018/C 294/53	Cauza C-443/18: Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Comisia Europeană/Republica Italiană	39
Tribunalul		
2018/C 294/54	Cauzele conexe T-379/10 RENV și T-381/10 RENV: Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Keramag Keramische Werke și alții/Comisia („Concurență – Înțelegeri – Piața franceză a produselor și accesoriilor pentru baie – Decizie de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE – Participarea la înțelegere a anumitor entități – Reevaluarea elementelor de probă”)	41

2018/C 294/55	Cauza T-222/14 RENV: Hotărârea Tribunalului din 4 iulie 2018 – Deluxe Entertainment Services Group/EUIPO (deluxe) [„Marcă a Uniunii Europene – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative deluxe – Motive absolute de refuz – Lipsa caracterului distinctiv – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Lipsa caracterului descriptiv – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001] – Obligația de motivare – Articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 94 din Regulamentul 2017/1001)"]	42
2018/C 294/56	Cauza T-616/15: Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Transtec/Comisia („FED – Țări ACP – Acordul de la Cotonou – Program de sprijin pentru inițiativele culturale în țările africane de limbă portugheză – Sume plătite de Comisie entității cu atribuții de executare financiară a programului în Guineea-Bissau – Recuperare în urma unui audit financiar – Compensarea creanțelor – Proporționalitate – Îmbogățire fără justă cauză – Răspundere extracontractuală”)	42
2018/C 294/57	Cauza T-88/17: Hotărârea Tribunalului din 5 iulie 2018 – Spania/Comisia [„FEADR – Ultimul an de execuție din perioada de programare 2007-2013 – Verificarea conturilor agențiilor de plăți ale statelor membre – Decizie prin care se declară nereutilizabilă o anumită sumă în cadrul programului de dezvoltare rurală al comunității autonome Extremadura – Metodă de calcul – Articolul 69 alineatul (5b) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 – Încredere legitimă”]	43
2018/C 294/58	Cauza T-98/17: Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2018 – RT/Parlamentul [„Funcție publică – Funcționari – Concediu de boală – Articolul 59 alineatul (1) din Statut – Norme interne privind examinările medicale în legătură cu absența de la locul de muncă din motive medicale și examinările medicale periodice ale persoanelor care solicită prestații de invaliditate – Certificat medical – Lipsa semnăturii și a ștampilei medicului – Consultație medicală la distanță prin intermediul internetului – Refuz de primire”]	44
2018/C 294/59	Cauza T-218/17: Hotărârea Tribunalului din 29 iunie 2018 – HF/Parlamentul [„Funcție publică – Agenți contractuali – Articolul 24 din statut – Cerere de asistență – Articolul 12a din statut – Hărțuire morală – Comitet consultativ cu privire la hărțuire și prevenirea sa la locul de muncă – Decizie de respingere a cererii de asistență – Dreptul de a fi ascultat – Principiul contradictorialității – Refuzul comunicării avizului comitetului consultativ și a proceselor-verbale de audiere a martorilor – Durata procedurii administrative – Termen rezonabil”]	45
2018/C 294/60	Cauzele T-402/17 și T-403/17: Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Vienna International Hotelmanagement/EUIPO (Vienna House și VIENNA HOUSE) [„Marcă a Uniunii Europene – Cereri de înregistrare a mărcilor Uniunii Europene verbală Vienna House și figurativă VIENNA HOUSE – Motiv absolut de refuz – Caracter descriptiv – Lipsa caracterului distinctiv – Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul 2017/1001]”]	45
2018/C 294/61	Cauza T-322/18: Acțiune introdusă la 23 mai 2018 – García Ruiz/Parlamentul	46
2018/C 294/62	Cauza T-341/18: Acțiune introdusă la 31 mai 2018 – NEC Corporation/Comisia	47
2018/C 294/63	Cauza T-342/18: Acțiune introdusă la 30 mai 2018 – Nichicon Corporation/Comisia	48
2018/C 294/64	Cauza T-343/18: Acțiune introdusă la 3 iunie 2018 – Tokin Corporation/Comisia	50
2018/C 294/65	Cauza T-344/18: Acțiune introdusă la 4 iunie 2018 – Rubycon and Rubycon Holdings/Comisia	51
2018/C 294/66	Cauza T-351/18: Acțiune introdusă la 5 iunie 2018 – Ukrselhosprom PCF și Versobank/ECB	51
2018/C 294/67	Cauza T-363/18: Acțiune introdusă la 5 iunie 2018 – Nippon Chemi-Con Corporation/Comisia	52
2018/C 294/68	Cauza T-380/18: Acțiune introdusă la 25 iunie 2018 – Intas Pharmaceuticals/EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS)	54

2018/C 294/69	Cauza T-383/18: Acțiune introdusă la 26 iunie 2018 – Sta*Ware EDV Beratung/EUIPO – Accelerate IT Consulting (businessNavi)	55
2018/C 294/70	Cauza T-386/18: Acțiune introdusă la 27 iunie 2018 – Iccrea Banca/Comisia și SRB	56
2018/C 294/71	Cauza T-393/18: Acțiune introdusă la 28 iunie 2018 – Mellifera/Comisia	57
2018/C 294/72	Cauza T-399/18: Acțiune introdusă la 27 iunie 2018 – TrekStor/EUIPO (Theatre)	58
2018/C 294/73	Cauza T-404/18: Acțiune introdusă la 2 iulie 2018 – Zhadanov/EUIPO (PDF Expert)	59
2018/C 294/74	Cauza T-405/18: Acțiune introdusă la 3 iulie 2018 – Holmer Dahl/SRB	59
2018/C 294/75	Cauza T-412/18: Acțiune introdusă la 2 iulie 2018 – mobile.de/EUIPO – Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (mobile.ro)	60
2018/C 294/76	Cauza T-413/18: Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Portigon/SRB	61
2018/C 294/77	Cauza T-415/18: Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Silgan Closures și Silgan Holdings/Comisia	62
2018/C 294/78	Cauza T-421/18: Acțiune introdusă la 10 iulie 2018 – Bauer Radio/EUIPO – Weinstein (MUSIKISS)	63
2018/C 294/79	Cauza T-423/18: Acțiune introdusă la 6 iulie 2018 – Fissler/EUIPO (vita)	64

IV

*(Informări)*INFORMĂRI PROVENIND DE LA INSTITUȚIILE, ORGANELE ȘI ORGANISMELE
UNIUNII EUROPENE

CURTEA DE JUSTIȚIE A UNIUNII EUROPENE

Ultimele publicații ale Curții de Justiție a Uniunii Europene în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene**(2018/C 294/01)***Ultima publicație**

JO C 285, 13.8.2018.

Publicații anterioare

JO C 276, 6.8.2018.

JO C 268, 30.7.2018.

JO C 259, 23.7.2018.

JO C 249, 16.7.2018.

JO C 240, 9.7.2018.

JO C 231, 2.7.2018.

Aceste texte sunt disponibile pe
EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Anunțuri)

PROCEDURI JURISDICȚIONALE

CURTEA DE JUSTIȚIE

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Dirk Andres, acționând în calitate de lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH/Comisia Europeană, Republica Federală Germania

(Cauza C-203/16 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor]

(2018/C 294/02)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurent: Dirk Andres, acționând în calitate de lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH (reprezentanți: W. Niemann, S. Geringhoff și P. Dodos, Rechtsanwälte)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: R. Lyal, T. Maxian Rusche și K. Blanck-Putz, agenți), Republica Federală Germania (reprezentanți: T. Henze și R. Kanitz, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul incident.
- 2) Anulează punctele 2 și 3 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 4 februarie 2016, Heitkamp BauHolding/Comisia (T-287/11, EU:T:2016:60).
- 3) Anulează Decizia 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit „KStG, Sanierungsklausel”).
- 4) Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de domnul Dirk Andres, acționând în calitate de lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH, aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs.

5) Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.

⁽¹⁾ JO C 211, 13.6.2016.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Republica Federală Germania/Dirk Andres (lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH), Comisia Europeană

(Cauza C-208/16 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor]

(2018/C 294/03)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Republica Federală Germania (reprezenți: T. Henze și R. Kanitz, agenți)

Celelalte părți din procedură: Dirk Andres (lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH) (reprezenți: W. Niemann, S. Geringhoff și P. Dodos, Rechtsanwälte), Comisia Europeană (reprezenți: R. Lyal, T. Maxian Rusche și K. Blanck-Putz, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul incident.
- 2) Anulează punctele 2 și 3 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 4 februarie 2016, Heitkamp BauHolding/Comisia (T-287/11, EU:T:2016:60).
- 3) Anulează Decizia 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit „KStG, Sanierungsklausel”).
- 4) Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs, cheltuielile de judecată efectuate de Republica Federală Germania aferente procedurii de recurs, precum și cheltuielile de judecată efectuate de domnul Dirk Andres, acționând în calitate de lichidator al Heitkamp BauHolding GmbH, aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs.

⁽¹⁾ JO C 211, 13.6.2016.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Republica Federală Germania/Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG, Comisia Europeană

(Cauza C-209/16 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor]

(2018/C 294/04)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Republica Federală Germania (reprezențanți: T. Henze și R. Kanitz, agenți)

Celelalte părți din procedură: Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG (reprezențanți: M Schweda, M. Knebelsberger și F. Loose, Rechtsanwälte), Comisia Europeană (reprezențanți: R. Lyal, T. Maxian Rusche și K. Blanck-Putz, agenți)

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul incident.
- 2) Anulează punctele 2 și 3 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 4 februarie 2016, GFKL Financial Services/Comisia (T-620/11, EU:T:2016:59).
- 3) Anulează Decizia 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit „KStG, Sanierungsklausel”).
- 4) Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs, cheltuielile de judecată efectuate de Republica Federală Germania aferente procedurii de recurs, precum și cheltuielile de judecată efectuate de Lowell Financial Services GmbH aferente procedurii în primă instanță.
- 5) Lowell Financial Services GmbH suportă propriile cheltuieli de judecată aferente procedurii de recurs.

⁽¹⁾ JO C 222, 20.6.2016.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG/Comisia Europeană, Republica Federală Germania

(Cauza C-219/16 P) ⁽¹⁾

[*Recurs – Ajutoare de stat – Legislație fiscală germană privind anumite reportări ale pierderilor în anii fiscali următori („clauză de restructurare”) – Decizie prin care ajutorul este declarat incompatibil cu piața internă – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Articolul 263 al patrulea paragraf TFUE – Persoană vizată în mod individual – Articolul 107 alineatul (1) TFUE – Noțiunea „ajutor de stat” – Condiție referitoare la selectivitate – Determinarea cadrului de referință – Calificare juridică a faptelor*]

(2018/C 294/05)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Lowell Financial Services GmbH, fostă GFKL Financial Services AG (reprezenți: M Schweda, J. Eggers, M. Knebelsberger și F. Loose, Rechtsanwälte)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană (reprezenți: R. Lyal, T. Maxian Rusche și K. Blanck-Putz, agenți), Republica Federală Germania

Dispozitivul

- 1) Respinge recursul incident.
- 2) Anulează punctele 2 și 3 din dispozitivul Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 4 februarie 2016, GFKL Financial Services/Comisia (T-620/11, EU:T:2016:59).
- 3) Anulează Decizia 2011/527/UE a Comisiei din 26 ianuarie 2011 privind ajutorul de stat acordat de Germania C 7/10 (ex CP 250/09 și NN 5/10) – Schemă privind reportarea fiscală a pierderilor în cazul restructurării societăților aflate în dificultate (Legea privind impozitul pe profit „KStG, Sanierungsklausel”).
- 4) Obligă Comisia Europeană să suporte, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, cheltuielile de judecată efectuate de Lowell Financial Services GmbH aferente atât procedurii în primă instanță, cât și procedurii de recurs.

⁽¹⁾ JO C 222, 20.6.2016.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 26 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Supreme Court of the United Kingdom – Regatul Unit) – MB/Secretary of State for Work and Pensions

(Cauza C-451/16) ⁽¹⁾

(*Trimitere preliminară – Directiva 79/7/CEE – Egalitate de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale – Sistem național de pensii de stat – Condiții necesare pentru recunoașterea schimbării de gen – Reglementare națională care condiționează această recunoaștere de anularea unei căsătorii anterioare schimbării de gen amintite – Refuz de a acorda o pensie de stat pentru limită de vârstă unei persoane care și-a schimbat genul începând de la vârsta de pensionare a persoanelor având genul dobândit – Discriminare directă pe criterii de sex*)

(2018/C 294/06)

Limba de procedură: engleza

Instanța de trimitere

Supreme Court of the United Kingdom

Părțile din procedura principală

Recurent: MB

Intimat: Secretary of State for Work and Pensions

Dispozitivul

Directiva 79/7/CEE a Consiliului din 19 decembrie 1978 privind aplicarea treptată a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în domeniul securității sociale, în special articolul 4 alineatul (1) prima liniuță coroborat cu articolul 3 alineatul (1) litera (a) a treia liniuță și cu articolul 7 alineatul (1) litera (a) din aceasta, trebuie să fie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune unei persoane care și-a schimbat genul să îndeplinească nu numai criteriile de ordin fizic, social și psihologic, ci și condiția de a nu fi căsătorită cu o persoană de același gen cu cel pe care aceasta l-a dobândit în urma schimbării respective, pentru a putea solicita să beneficieze de o pensie de stat pentru limită de vârstă de la vârsta legală de pensionare a persoanelor având genul dobândit respectiv.

(¹) JO C 383, 17.10.2016.

Hotărârea Curții (Camera a doua) din 28 iunie 2018 – Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)/Puma SE

(Cauza C-564/16 P) (¹)

[Recurs – Marcă a Uniunii Europene – Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Articolul 8 alineatul (5) – Articolul 76 – Procedură de opoziție – Motive relative de refuz – Regulamentul (CE) nr. 2868/95 – Norma 19 – Norma 50 alineatul (1) – Existența unor decizii anterioare ale Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) prin care se recunoaște renumele mărcii anterioare – Principiul bunei administrări – Luare în considerare a acestor decizii în proceduri de opoziție ulterioare – Obligația de motivare – Obligații procedurale ale camerelor de recurs ale EUIPO]

(2018/C 294/07)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurent: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) (reprezentanți: D. Botis și D. Hanf, agenți)

Cealaltă parte din procedură: Puma SE (reprezentant: P. González-Bueno Catalán de Ocón, avocat)

Dispozitivul

1) Respinge recursul.

2) Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO) suportă propriile cheltuieli de judecată.

(¹) JO C 86, 20.3.2017.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 28 iunie 2018 – Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV/Comisia Europeană

(Cauza C-635/16 P) ⁽¹⁾

[Recurs – Acțiune în anulare – Admisibilitate – Stabilirea obiectului litigiului – Asistență financiară în domeniul Mecanismului pentru Interconectarea Europei (MIE) – Sectorul transporturilor pentru perioada 2014-2020 – Cereri de propuneri – Agenția Executivă pentru Inovare și Rețele (INEA) – E-mail prin care recurenta este informată în legătură cu respingerea propunerii sale – Decizie ulterioară a Comisiei Europene privind stabilirea listei propunerilor selectate – Protecție jurisdicțională efectivă]

(2018/C 294/08)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Spliethoff's Bevrachtingskantoor BV (reprezentant: Y. de Vries, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană (reprezentanți: J. Samnadda și J. Hottiaux, agenți)

Dispozitivul

- 1) Anulează Ordonanța Tribunalului Uniunii Europene din 11 octombrie 2016, Spliethoff's Bevrachtingskantoor/Comisia (T-564/15, nepublicată, EU:T:2016:611).
- 2) Trimite cauza spre rejudecare Tribunalului Uniunii Europene.
- 3) Cererile privind cheltuielile de judecată se soluționează odată cu fondul.

⁽¹⁾ JO C 70, 6.3.2017.

Hotărârea Curții (Camera a zecea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Superior de Justicia de Galicia – Spania) – Instituto Nacional de la Seguridad Social/Jesús Crespo Rey

(Cauza C-2/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Acordul între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, privind libera circulație a persoanelor – Securitatea socială a lucrătorilor migranți – Regulamentul (CE) nr. 883/2004 – Punctul 2 din rubrica „Spania” din anexa XI – Pensie pentru limită de vârstă – Mod de calcul – Quantum teoretic – Bază de cotizare pertinentă – Convenție specială – Alegerea bazei de cotizare – Reglementare națională care obligă lucrătorul să plătească contribuții în temeiul bazei de cotizare minime]

(2018/C 294/09)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Părțile din procedura principală

Recurent: Instituto Nacional de la Seguridad Social

Intimat: Jesús Crespo Rey

cu participarea: Tesorería General de la Seguridad Social

Dispozitivul

Acordul privind libera circulație a persoanelor încheiat între Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și Confederația Elvețiană, pe de altă parte, semnat la Luxemburg la 21 iunie 1999, trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări a unui stat membru precum cea în discuție în litigiul principal, care obligă lucrătorul migrant care subscrie la o convenție specială pe lângă securitatea socială a acestui stat membru să plătească contribuții în temeiul unei baze de cotizare minime, astfel încât, la calcularea cuantumului teoretic al pensiei sale pentru limită de vârstă, instituția competentă a statului membru menționat asimilează perioada acoperită de această convenție unei perioade realizate în același stat membru și nu ia în considerare, în vederea acestui calcul, decât contribuțiile plătite în cadrul respectivei convenții, deși lucrătorul menționat, înainte de a-și exercita dreptul la liberă circulație, a plătit contribuții în statul membru în cauză în temeiul unor baze superioare bazei de cotizare minime, iar un lucrător sedentar care nu a făcut uz de dreptul său la liberă circulație și care subscrie la o asemenea convenție are posibilitatea de a plăti contribuții în temeiul unor baze superioare bazei de cotizare minime.

(¹) JO C 104, 3.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera a șaptea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana – Spania) – Eva Soraya Checa Honrado/ Fondo de Garantía Salarial

(Cauza C-57/17) (¹)

(Trimitere preliminară – Politica socială – Protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului – Directiva 2008/94/CE – Articolul 3 primul paragraf – Plata asigurată de instituția de garantare – Compensație pentru încetarea raporturilor de muncă – Transfer al locului de muncă care impune o schimbare de reședință a lucrătorului – Modificarea unui element esențial al contractului de muncă – Încetarea contractului de muncă de către lucrător – Principiul egalității și nediscriminării)

(2018/C 294/10)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Părțile din procedura principală

Recurentă: Eva Soraya Checa Honrado

Intimat: Fondo de Garantía Salarial

Dispozitivul

Articolul 3 primul paragraf din Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului trebuie interpretat în sensul că, atunci când, potrivit reglementării naționale în cauză, anumite despăgubiri legale datorate pentru încetarea contractului de muncă prin voința lucrătorului, precum și cele datorate în caz de concediere pentru motive obiective, cum sunt cele avute în vedere de instanța de trimitere, țin de noțiunea „compensație pentru încetarea raporturilor de muncă”, în sensul acestei dispoziții, despăgubirile legale datorate pentru încetarea contractului de muncă prin voința lucrătorului din cauza transferului locului de muncă de către angajator, care obligă lucrătorul să își schimbe locul de reședință, trebuie deopotrivă să fie incluse în aceeași noțiune.

(¹) JO C 121, 18.4.2017.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 27 iunie 2018 [cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD) – Portugalia] – Turbogás – Produtora Energética SA/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Cauza C-90/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Directiva 2003/96/CE – Impozitarea produselor energetice și a electricității – Articolul 21 alineatul (5) al treilea paragraf – Entitate care produce energie electrică pentru uz propriu – Mici producători de energie electrică – Articolul 14 alineatul (1) litera (a) – Produse energetice utilizate pentru producerea de electricitate – Obligația de scutire]

(2018/C 294/11)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal Arbitral Tributário (Centro de Arbitragem Administrativa – CAAD)

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Turbogás – Produtora Energética SA

Pârâtă: Autoridade Tributária e Aduaneira

Dispozitivul

Articolul 21 alineatul (5) al treilea paragraf și articolul 14 alineatul (1) litera (a) din Directiva 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003 privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității trebuie să fie interpretate în sensul că o entitate precum cea în discuție în litigiul principal, care produce energie electrică pentru uz propriu, oricare ar fi dimensiunea sa și activitatea pe care o desfășoară ca activitate principală, trebuie să fie considerată „distribuitor”, în sensul celei dintâi dintre aceste dispoziții, al cărui consum de energie electrică pentru producția de energie electrică intră însă în sfera scutirii obligatorii prevăzute la articolul 14 alineatul (1) litera (a) menționat.

⁽¹⁾ JO C 144, 8.5.2017.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Østre Landsret – Danemarca) – Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn/Udlændingestyrelsen

(Cauza C-230/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii – Articolul 21 alineatul (1) TFUE – Directiva 2004/38/CE – Dreptul de liberă circulație și de ședere pe teritoriul statelor membre – Dreptul de ședere al unui resortisant al unui stat terț, membru de familie al unui cetățean al Uniunii, în statul membru al cărui resortisant este acest cetățean – Intrarea acestui membru de familie pe teritoriul statului membru în cauză ulterioară întoarcerii în respectivul stat membru a cetățeanului Uniunii]

(2018/C 294/12)

Limba de procedură: daneza

Instanța de trimitere

Østre Landsret

Părțile din procedura principală

Apelanți: Erdem Deha Altiner, Isabel Hanna Ravn

Intimat: Udlændingestyrelsen

Dispozitivul

Articolul 21 alineatul (1) TFUE trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări a unui stat membru care nu prevede acordarea unui drept de ședere derivat, în temeiul dreptului Uniunii, unui resortisant al unui stat terț, membru de familie al unui cetățean al Uniunii care are cetățenia respectivului stat membru și care se întoarce în acel stat după ce a locuit, în temeiul și cu respectarea dreptului Uniunii, într-un alt stat membru, în cazul în care acel membru de familie al cetățeanului Uniunii în cauză nu a intrat pe teritoriul statului membru de origine al acestui cetățean al Uniunii sau nu a depus în acel stat o cerere de permis de ședere „ca o consecință firească” a întoarcerii, în respectivul stat membru, a cetățeanului Uniunii în discuție, cu condiția ca o astfel de reglementare să impună, în cadrul unei aprecieri globale, să se țină seama și de alte elemente pertinente, în special cele care pot demonstra că, în pofida timpului scurs între întoarcerea cetățeanului Uniunii în respectivul stat membru și intrarea membrului familiei sale, resortisant al unui stat terț, în același stat membru, viața de familie întemeiată și consolidată în statul membru gazdă nu a încetat, astfel încât să justifice acordarea, în favoarea membrului de familie în cauză, a unui drept de ședere derivat, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.

(¹) JO C 213, 3.7.2017.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État – Belgia) – Ibrahima Diallo/État belge

(Cauza C-246/17) (¹)

[Trimitere preliminară – Cetățenia Uniunii Europene – Directiva 2004/38/CE – Articolul 10 alineatul (1) – Cerere de permis de ședere de membru al familiei unui cetățean al Uniunii – Eliberare – Termen – Adoptarea și notificarea deciziei – Consecințele nerespectării termenului de șase luni – Autonomie procedurală a statelor membre – Principiul efectivității]

(2018/C 294/13)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamant: Ibrahima Diallo

Pârât: État belge

Dispozitivul

- 1) Articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind dreptul la liberă circulație și ședere pe teritoriul statelor membre pentru cetățenii Uniunii și membrii familiilor acestora, de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 1612/68 și de abrogare a Directivelor 64/221/CEE, 68/360/CEE, 72/194/CEE, 73/148/CEE, 75/34/CEE, 75/35/CEE, 90/364/CEE, 90/365/CEE și 93/96/CEE trebuie interpretat în sensul că decizia privind cererea de permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene trebuie adoptată și notificată în termenul de șase luni prevăzut în această dispoziție.
- 2) Directiva 2004/38 trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, care impune autorităților naționale competente să elibereze din oficiu un permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene persoanei interesate în cazul în care termenul de șase luni vizat la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38 este depășit, fără a constata în prealabil că persoana interesată îndeplinește efectiv condițiile pentru șederea în statul membru gazdă în conformitate cu dreptul Uniunii.

- 3) Dreptul Uniunii trebuie interpretat în sensul că se opune unei jurisprudențe naționale, precum cea în discuție în litigiul principal, în temeiul căreia, ca urmare a anulării juridicționale a unei decizii prin care s-a refuzat eliberarea unui permis de ședere de membru de familie al unui cetățean al Uniunii Europene, autoritatea națională competentă are la dispoziție în mod automat integralitatea termenului de șase luni vizat la articolul 10 alineatul (1) din Directiva 2004/38.

⁽¹⁾ JO C 231, 17.7.2017.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 27 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Administrativen sad – Varna – Bulgaria) – „Varna Holideis” EOOD/Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

(Cauza C-364/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Directiva 2006/112/CE – Livrare a unui bun imobil realizată înainte de aderarea Republicii Bulgaria la Uniunea Europeană – Nulitate a contractului de vânzare constatată după aderare – Obligația de regularizare a deducerii inițial operate – Interpretare – Competența Curții]

(2018/C 294/14)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Administrativen sad – Varna

Părțile din procedura principală

Reclamantă în procedura principală: „Varna Holideis” EOOD

Pârât în procedura principală: Direktor na Direktsia „Obzhalvane i danachno-osiguritelna praktika” Varna pri Tsentralno upravlenie na Natsionalnata agentsia za prihodite

Dispozitivul

Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu este competentă să răspundă la întrebările adresate de Administrativen sad – Varna (Tribunalul Administrativ din Varna, Bulgaria).

⁽¹⁾ JO C 269, 14.8.2017.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 27 iunie 2018 (cereri de decizii preliminare formulate de Conseil d'État – Franța) – SGI (C-459/17), Valériane SNC (C-460/17)/Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Cauzele conexe C-459/17 și C-460/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (TVA) – Drept de deducere a taxei achitate în amonte – Condiții de fond ale dreptului de deducere – Livrare efectivă a bunurilor]

(2018/C 294/15)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamante: SGI (C-459/17), Valérieane SNC (C-460/17)

Pârât: Ministre de l'Action et des Comptes publics

Dispozitivul

Articolul 17 din A șasea directivă 77/388/CEE a Consiliului din 17 mai 1977 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri – sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată: baza unitară de evaluare, astfel cum a fost modificată prin Directiva 91/680/CEE a Consiliului din 16 decembrie 1991, trebuie interpretat în sensul că, pentru a-i refuza persoanei impozabile destinația a unei facturi dreptul de deducere a TVA-ului menționat în această factură, este suficient ca administrația să stabilească faptul că operațiunile cărora le corespunde această factură nu au fost realizate efectiv.

⁽¹⁾ JO C 347, 16.10.2017.

Hotărârea Curții (Camera a cincea) din 28 iunie 2018 (cerere de decizie preliminară formulată de Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu – Polonia) – procedură inițiată de HR

(Cauza C-512/17) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești – Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 – Articolul 8 alineatul (1) – Reședința obișnuită a copilului – Sugar – Împrejurări determinante pentru stabilirea locului acestei reședințe]

(2018/C 294/16)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w Poznaniu

Părțile din procedura principală

Reclamantă: HR

cu participarea: KO, Prokuratura Rejonowa Poznań Stare Miasto w Poznaniu

Dispozitivul

Articolul 8 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2201/2003 al Consiliului din 27 noiembrie 2003 privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor judecătorești în materie matrimonială și în materia răspunderii părintești, de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1347/2000, trebuie interpretat în sensul că reședința obișnuită a copilului, în sensul acestui regulament, corespunde locului în care se situează, în fapt, centrul vieții sale. Revine instanței naționale sarcina să stabilească unde se situa acest centru la momentul introducerii cererii referitoare la răspunderea părintească în ceea ce îl privește pe copil, pe baza unei serii de elemente de fapt concordante. În această privință, într-o cauză precum cea din litigiul principal, având în vedere faptele stabilite de această instanță, constituie, împreună, împrejurări determinante:

— faptul că, de la nașterea copilului până la separarea părinților săi, acesta a locuit în general cu ei într-un anumit loc;

- împrejurarea că părintele care exercită, în fapt, de la separarea cuplului, drepturile privind încredințarea în raport cu copilul locuiește în continuare zi de zi cu el în acest loc și își exercită acolo activitatea profesională, care se înscrie în cadrul unui raport de muncă pe perioadă nedeterminată, și
- faptul că, în locul menționat, copilul are contacte regulate cu celălalt părinte, care are în continuare reședința în același loc.

În schimb, într-o cauză precum cea din litigiul principal, nu pot fi considerate împrejurări determinante:

- șederile pe care părintele care exercită, în fapt, drepturile privind încredințarea în raport cu copilul le-a efectuat în trecut cu acesta pe teritoriul statului membru din care este originar acest părinte, în cadrul concediilor sale sau pe perioada sărbătorilor;
- originile părintelui în cauză, legăturile de ordin cultural ale copilului cu acest stat membru care decurg de aici și relațiile sale cu familia sa care are reședința în statul membru menționat și
- eventuala intenție a părintelui menționat de a se stabili cu copilul, pe viitor, în același stat membru.

⁽¹⁾ JO C 412, 4.12.2017.

Recurs introdus la 23 decembrie 2017 de Nap Innova Hoteles, S.L. împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a opta) din 4 decembrie 2017 în cauza T-522/17, Nap Innova Hoteles/SRB

(Cauza C-731/17 P)

(2018/C 294/17)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Nap Innova Hoteles, S.L. (reprezentant: L. Hernández Cabeza, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comitetul unic de rezoluție

Prin Ordonanța din 5 iulie 2018, Curtea (Camera a noua) a respins recursul și a dispus ca Nap Innova Hoteles, S.L. să își suporte propriile cheltuieli de judecată.

Recurs introdus la 14 februarie 2018 de Hochmann Marketing GmbH, fostă Bittorrent Marketing GmbH împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a treia) din 12 decembrie 2017 în cauza T-771/15, Hochmann Marketing/EUIPO

(Cauza C-118/18 P)

(2018/C 294/18)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Hochmann Marketing GmbH, fostă Bittorrent Marketing GmbH (reprezentant: C. Hoppe, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală

Prin Ordonanța din 28 iunie 2018, Curtea (Camera a noua) a declarat recursul inadmisibil.

Cerere de decizie preliminară introdusă de *Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel* (Belgia) la 11 mai 2018 – Oracle Belgium BVBA/Belgische Staat

(Cauza C-318/18)

(2018/C 294/19)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Nederlandstalige rechtbank van eerste aanleg Brussel

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Oracle Belgium BVBA

Pârât: Belgische Staat

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 2 alineatul (2) din Decizia Comisiei Europene din 11 ianuarie 2016 (SA.37667) conform căruia „Orice sumă [din cadrul măsurii de ajutor a Belgiei considerate ilegală, care a fost aprobată de Serviciul Decizii Anticipate al administrației fiscale belgiene prin decizia din 1 iulie 2008 în beneficiul Tekelec International BVBA sub forma unei scutiri de la plata impozitului a așa-numitului «profit excedentar» pentru anii financiari 2009, 2010, 2011 și 2012] încă nerecuperată de la beneficiari după recuperarea descrisă la alineatul (1) trebuie recuperată de la grupul de întreprinderi din care face parte beneficiarul” trebuie înțeles în sensul că, în cazul preluării întreprinderii care a beneficiat de ajutor (Tekelec International BVBA) de către un nou grup de întreprinderi (grupul Oracle) după încetarea măsurii de ajutor (a măsurii de ajutor pentru anii financiari 2009, 2010, 2011 și 2012, la data preluării, 10 iunie 2013) și înainte de începerea verificării admisibilității măsurii de ajutor de către Comisia Europeană (inițiată ca urmare a scrisorii din 19 decembrie 2013), „grupul de întreprinderi din care face parte beneficiarul” devine grupul cumpărătorului sau rămâne grupul vânzătorului?
- 2) Dacă răspunsul la prima întrebare, indiferent de natura măsurii de ajutor considerate ilegală (economică sau fiscală), depinde de chestiunea dacă prețul de preluare este conform pieței, și anume dacă grupul de întreprinderi al vânzătorului rămâne beneficiarul, în cazul în care prețul de preluare este conform pieței, mai ales în cazul în care valoarea măsurii de ajutor menționate a fost inclusă în prețul de preluare, iar grupul cumpărătorului devine beneficiarul, în cazul în care prețul de preluare este inferior prețului de piață, concret, în cazul în care valoarea măsurii de ajutor menționate nu a fost inclusă sau nu a fost inclusă complet în prețul de preluare, cui îi revine sarcina probei în cazul recuperării ajutorului considerat ilegal de la grupul cumpărătorului sau de la o parte a acestuia: noul grup sau partea sa de la care se solicită recuperarea trebuie să dovedească că prețul de preluare este conform pieței sau autoritatea care solicită recuperarea, statul belgian, trebuie să dovedească că prețul de preluare este inferior prețului de piață?
- 3) Dacă, dimpotrivă, răspunsul la prima întrebare, ca urmare a naturii fiscale a măsurii de ajutor în cauză, nu depinde de chestiunea dacă prețul de preluare este conform pieței, care este temeiul pe baza căruia trebuie stabilit, în acest caz, care grup este, în urma preluării, „grupul de întreprinderi din care face parte beneficiarul”?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Krajský súd v Prešove (Slovacia) la 22 mai 2018 – TE/
Pohotovosť s.r.o.**

(Cauza C-331/18)

(2018/C 294/20)

Limba de procedură: slovacă

Instanța de trimitere

Krajský súd v Prešove

Părțile din procedura principală

Reclamantă: TE

Pârâtă: Pohotovosť s.r.o.

Întrebările preliminare

1) A Ca urmare a Hotărârii pronunțate în cauza C-42/15 ⁽¹⁾, legiuitorul slovac a suprimat, cu efect de la 1 mai 2018, termenii „capitalului, dobânzilor și altor cheltuieli” care figurau la articolul 9 din zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebitel'ských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebitel'ov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (Legea nr. 129/2010 privind creditele de consum și alte credite și împrumuturi acordate consumatorilor și de modificare și completare a unor alte legi, denumită în continuare „Legea nr. 129/2010”) în calitate de elemente ale contractului referitoare la rambursarea creditului, punând astfel capăt dreptului, conferit de lege consumatorilor în contractele de credit de consum, la vreo indicare (nu numai sub forma unui tabel de amortizare) a structurii plăților între capital, dobânzi și costuri, precum și a sancțiunii pentru nerespectarea acestui drept.

B Desigur, de la 1 mai 2018, modificarea legii a permis o mai bună executare a hotărârii Curții, nefiind mai puțin adevărat că, în litigiile privind contractele încheiate cu consumatorii înainte de 1 mai 2018, instanțele au reacționat astfel încât să ajungă în esență la același rezultat ca și cel urmărit de legiuitor, adoptând o interpretare conformă dreptului Uniunii.

C În acest context, întrebarea adresată Curții privește interpretarea dreptului Uniunii în cadrul aplicării efectului indirect al directivelor. Având în vedere numărul mare de decizii prin care instanțele au admis în trecut că Legea nr. 129/2010 conferea consumatorilor dreptul de a li se specifica structura plăților între capital, dobânzi și costuri, Curtea este sesizată cu întrebarea următoare:

La punerea în aplicare a efectului indirect al unei directive în raporturile orizontale dintre particulari și pentru a garanta efectul deplin al acesteia prin aplicarea ansamblului metodelor de interpretare și a ordinii juridice interne, principiul securității juridice permite unei instanțe să pronunțe, într-un litigiu privind un contract de credit de consum încheiat înainte de 1 mai 2018, o decizie ale cărei efecte sunt echivalente cu cele care decurg din modificarea legii care a fost adoptată de legiuitor, cu efect de la 1 mai 2018, în executarea Hotărârii pronunțate în cauza C-42/15?

Celelalte întrebări sunt adresate de instanța de trimitere numai pentru ipoteza în care Curtea răspunde la întrebarea 1 C în sensul că, la punerea în aplicare a efectului indirect al unei directive în raporturile orizontale dintre particulari pentru a se garanta efectul deplin al acesteia, principiul securității juridice permite unei instanțe să pronunțe o decizie ale cărei efecte sunt echivalente cu cele care decurg din modificarea legii care a fost adoptată de legiuitor, cu efect de la 1 mai 2018, în executarea Hotărârii pronunțate în cauza C-42/15, și, în consecință, într-un astfel de caz:

2) Hotărârea din 9 noiembrie 2016 pronunțată de Curte în cauza C-42/15, Home Credit Slovakia, și Directiva 2008/48/CE ⁽²⁾ a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului ⁽³⁾ (denumită în continuare „Directiva 2008/48”) trebuie interpretate în sensul că Curtea a statuat că Directiva 2008/48 se opunea unei reglementări naționale care impunea nu numai detalierea plăților sub forma unui tabel de amortizare, ci și orice exprimare, potrivit legii, a cuantumului, a numărului și a periodicității rambursării capitalului unui credit de consum?

- 3) Hotărârea Curții citată anterior trebuie interpretată în sensul că, pe lângă ceea ce este indicat pentru capital, privește și aspectul dacă reglementarea unui stat membru care prevede dreptul consumatorilor de a fi indicate, într-un contract de credit de consum, cuantumul, numărul și scadențele plăților dobânzilor și costurilor depășește Directiva 2008/48? Dacă hotărârea privește și dobânzile și costurile, o structură a rambursării dobânzilor și costurilor sub altă formă decât un tabel de amortizare depășește de asemenea directiva menționată, în special articolul 10 alineatul (2) litera (j)?

⁽¹⁾ Hotărârea din 9 noiembrie 2016, Home Credit Slovakia (C-42/15, EU:C:2016:842).

⁽²⁾ JO 2008, L 133, p. 66.

⁽³⁾ Directiva 87/102/CEE a Consiliului din 22 decembrie 1986 de apropiere a actelor cu putere de lege și a actelor administrative ale statelor membre privind creditul de consum (JO 1987, L 42, p. 48, Ediție specială, 15/vol. 1, p. 252).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 24 mai 2018 –
Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid/J. și alții**

(Cauza C-341/18)

(2018/C 294/21)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Apelant: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Intimați: J. și alții

Alte părți: C. și H. și alții

Întrebările preliminare

Articolul 11 alineatul (1) din Regulamentul 2016/399 ⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din [9] martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) trebuie interpretat în sensul că un resortisant al unei țări terțe care a intrat anterior în spațiul Schengen, de exemplu, printr-un aeroport internațional, iese din spațiul Schengen, în sensul Codului Frontierelor Schengen, odată ce se imbarcă în calitate de navigator pe o navă aflată deja într-un port maritim care constituie o frontieră externă, indiferent dacă și, în caz afirmativ, când va părăsi portul maritim cu acea navă? Sau, pentru a putea fi vorba despre o ieșire, trebuie să se stabilească mai întâi că navigatorul va părăsi portul maritim la bordul navei maritime în cauză și, în caz afirmativ, se aplică un termen limită în care trebuie să aibă loc părăsirea portului și, în acest caz, în ce moment trebuie aplicată ștampila de ieșire? Sau un alt moment trebuie considerat drept „ieșire”, în aceleași condiții sau în condiții diferite?

⁽¹⁾ Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO 2016, L 77, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Arbeidshof te Gent (Belgia) la 25 mai 2018 – ISS Facility
Services NV/Sonia Govaerts, Euroclean NV**

(Cauza C-344/18)

(2018/C 294/22)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Arbeidshof te Gent

Părțile din procedura principală

Apelantă: ISS Facility Services NV

Intimate: Sonia Govaerts, Euroclean NV

Întrebarea preliminară

Dispozițiile articolului 3 alineatul (1) din Directiva 2001/23/CE⁽¹⁾ a Consiliului din 12 martie 2001 privind apropierea legislației statelor membre referitoare la menținerea drepturilor lucrătorilor în cazul transferului de întreprinderi, unități sau părți de întreprinderi sau unități trebuie interpretate în sensul că, în cazul unui transfer simultan al mai multor părți de întreprindere în sensul articolului 1 alineatul (1) din directivă, cesionate mai multor cesionari, drepturile și obligațiile care decurg din contractul de muncă, existent la momentul transferului, al unui lucrător care era angajat în fiecare din părțile transferate, sunt transferate la fiecare dintre cesionari, chiar dacă proporțional cu volumul de lucru al lucrătorului respectiv în cadrul părții de întreprindere achiziționate de fiecare cesionar,

sau în sensul că drepturile și obligațiile menționate anterior sunt transferate în totalitate cesionarului părții de întreprindere în care lucrătorul respectiv era angajat în principal,

sau în sensul că, în cazul în care dispozițiile directivei nu pot fi interpretate în niciuna din modalitățile de mai sus, nu există un transfer, către niciun cesionar, al drepturilor și obligațiilor rezultate din contractul de muncă al lucrătorului respectiv, ceea ce este cazul și atunci când nu este posibil să se stabilească volumul de muncă al lucrătorului în fiecare dintre părțile de întreprindere transferate?

⁽¹⁾ JO 2001, L 82, p. 16, Ediție specială, 05/vol. 6, p. 20.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 28 mai 2018 – Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice/Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

(Cauza C-348/18)

(2018/C 294/23)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Apelantă: Azienda Agricola Barausse Antonio e Gabriele – Società semplice

Intimată: Agenzia per le Erogazioni in Agricoltura (AGEA)

Întrebarea preliminară

Articolul 2 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 3950/92⁽¹⁾ trebuie interpretat – inclusiv în lumina aspectelor deja motivate de Curte în Hotărârea din 5 mai 2011, Kurt und Thomas Etling și alții, C-230/09 și C-231/09, cu privire la articolul 10 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 1788/2003⁽²⁾ – în sensul că realocarea părții neutilizate din cantitățile naționale de referință atribuite livrărilor poate fi efectuată conform unor criterii obiective de prioritate stabilite de statele membre, sau trebuie interpretat în sensul că această etapă de egalizare trebuie să fie guvernată de un criteriu exclusiv de proporționalitate?

⁽¹⁾ Regulamentul (CEE) nr. 3950/92 al Consiliului din 28 decembrie 1992 de stabilire a unei prelevări suplimentare în sectorul lăptelui și produselor lactate (JO L 405, p. 1).

⁽²⁾ Regulamentul (CE) nr. 1788/2003 al Consiliului din 29 septembrie 2003 de stabilire a unei prelevări în sectorul lăptelui și al produselor lactate (JO L 270, p. 123, Ediție specială, 03/vol. 50, p. 22).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Vrederecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 –
Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Mbutuku Kanyeba**

(Cauza C-349/18)

(2018/C 294/24)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Vrederecht te Antwerpen

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Pârât: Mbutuku Kanyeba

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 9 alineatul (4) [din Regulamentul (CE) nr. 1371/2007]⁽¹⁾ din 23 octombrie 2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar, coroborat cu articolul 2 litera (a) și cu articolul 3 din Directiva nr. 93/13⁽²⁾, trebuie interpretat în sensul că între societatea de transport și călător ia naștere un raport juridic contractual, chiar și atunci când acesta utilizează serviciile operatorului de transport fără a deține o legitimație de transport?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, protecția prevăzută în doctrină în materia clauzelor abuzive se extinde și asupra unui călător care utilizează un mijloc de transport public, fără o legitimație de transport și care, ca acționând astfel, este obligat să plătească o suprataxă, în plus față de prețul călătoriei, în conformitate cu condițiile generale ale operatorului de transport care sunt considerate de aplicabilitate generală dat fiind caracterul lor normativ sau publicarea lor într-un buletin oficial al statului?
- 3) Articolul 6 din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, care prevede că „statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, nu creează obligații pentru consumator” și stabilesc condiții în acest sens în legislația internă, precum și că „contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive” se opune, în orice situație, ca instanța să modereze clauza considerată abuzivă sau să aplice, în locul acestei clauze, dreptul comun?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea de mai sus, în ce condiții poate instanța națională să modereze clauza considerată abuzivă sau să o înlocuiască cu dreptul comun?
- 5) În cazul în care nu se poate răspunde *in abstracto* la întrebările de mai sus, se pune întrebarea dacă, în cazul în care întreprinderea feroviară națională sancționează potrivit dreptului civil un călător fără legitimație de transport, prin aplicarea unei suprataxe adăugate la prețul călătoriei, iar instanța ajunge la concluzia că suprataxa solicitată este abuzivă în sensul articolului 2 litera (a) coroborat cu articolul 3 din Directiva 93/13, articolul 6 din directivă se opune anulării clauzei în instanță și aplicării dreptului comun în materia răspunderii pentru repararea prejudiciului suferit de întreprinderea feroviară națională.

⁽¹⁾ JO 2007, L 315, p. 14.

⁽²⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială 15/vol. 2, p. 273)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Vrederecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 –
Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Larissa Nijs**

(Cauza C-350/18)

(2018/C 294/25)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Vrederecht te Antwerpen

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Pârâtă: Larissa Nijs

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 9 alineatul (4) [din Regulamentul (CE) nr. 1371/2007]⁽¹⁾ din 23 octombrie 2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar, coroborat cu articolul 2 litera (a) și cu articolul 3 din Directiva nr. 93/13⁽²⁾, trebuie interpretat în sensul că între societatea de transport și călător ia naștere un raport juridic contractual, chiar și atunci când acesta utilizează serviciile operatorului de transport fără a deține o legitimație de transport?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, protecția prevăzută în doctrină în materia clauzelor abuzive se extinde și asupra unui călător care utilizează un mijloc de transport public, fără o legitimație de transport și care, ca acționând astfel, este obligat să plătească o suprataxă, în plus față de prețul călătoriei, în conformitate cu condițiile generale ale operatorului de transport care sunt considerate de aplicabilitate generală dat fiind caracterul lor normativ sau publicarea lor într-un buletin oficial al statului?
- 3) Articolul 6 din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, care prevede că „statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, nu creează obligații pentru consumator” și stabilesc condiții în acest sens în legislația internă, precum și că „contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive” se opune, în orice situație, ca instanța să modereze clauza considerată abuzivă sau să aplice, în locul acestei clauze, dreptul comun?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea de mai sus, în ce condiții poate instanța națională să modereze clauza considerată abuzivă sau să o înlocuiască cu dreptul comun?
- 5) În cazul în care nu se poate răspunde *in abstracto* la întrebările de mai sus, se pune întrebarea dacă, în cazul în care întreprinderea feroviară națională sancționează potrivit dreptului civil un călător fără legitimație de transport, prin aplicarea unei suprataxe adăugate la prețul călătoriei, iar instanța ajunge la concluzia că suprataxa solicitată este abuzivă în sensul articolului 2 litera (a) coroborat cu articolul 3 din Directiva 93/13, articolul 6 din directivă se opune anulării clauzei în instanță și aplicării dreptului comun în materia răspunderii pentru repararea prejudiciului suferit de întreprinderea feroviară națională.

⁽¹⁾ JO 2007, L 315, p. 14.

⁽²⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială 15/vol. 2, p. 273)

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Vredegerecht te Antwerpen (Belgia) la 30 mai 2018 –
Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)/Jean-Louis Anita Dedroog**

(Cauza C-351/18)

(2018/C 294/26)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Vredegerecht te Antwerpen

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen (NMBS)

Pârâtă: Jean-Louis Anita Dedroog

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 9 alineatul (4) [din Regulamentul (CE) nr. 1371/2007]⁽¹⁾ din 23 octombrie 2007 privind drepturile și obligațiile călătorilor din transportul feroviar, coroborat cu articolul 2 litera (a) și cu articolul 3 din Directiva nr. 93/13⁽²⁾, trebuie interpretat în sensul că între societatea de transport și călător ia naștere un raport juridic contractual, chiar și atunci când acesta utilizează serviciile operatorului de transport fără a deține o legitimație de transport?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, protecția prevăzută în doctrină în materia clauzelor abuzive se extinde și asupra unui călător care utilizează un mijloc de transport public, fără o legitimație de transport și care, ca acționând astfel, este obligat să plătească o suprataxă, în plus față de prețul călătoriei, în conformitate cu condițiile generale ale operatorului de transport care sunt considerate de aplicabilitate generală dat fiind caracterul lor normativ sau publicarea lor într-un buletin oficial al statului?
- 3) Articolul 6 din Directiva 93/13 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, care prevede că „statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor, nu creează obligații pentru consumator” și stabilesc condiții în acest sens în legislația internă, precum și că „contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze, în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive” se opune, în orice situație, ca instanța să modereze clauza considerată abuzivă sau să aplice, în locul acestei clauze, dreptul comun?
- 4) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea de mai sus, în ce condiții poate instanța națională să modereze clauza considerată abuzivă sau să o înlocuiască cu dreptul comun?
- 5) În cazul în care nu se poate răspunde *in abstracto* la întrebările de mai sus, se pune întrebarea dacă, în cazul în care întreprinderea feroviară națională sancționează potrivit dreptului civil un călător fără legitimație de transport, prin aplicarea unei suprataxe adăugate la prețul călătoriei, iar instanța ajunge la concluzia că suprataxa solicitată este abuzivă în sensul articolului 2 litera (a) coroborat cu articolul 3 din Directiva 93/13, articolul 6 din directivă se opune anulării clauzei în instanță și aplicării dreptului comun în materia răspunderii pentru repararea prejudiciului suferit de întreprinderea feroviară națională.

⁽¹⁾ JO 2007, L 315, p. 14.

⁽²⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială 15/vol. 2, p. 273)

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunalul Bacău (România) la data de 30 mai 2018 – Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu / SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

(Cauza C-354/18)

(2018/C 294/27)

Limba de procedură: română

Instanța de trimitere

Tribunalul Bacău

Părțile din acțiunea principală

Reclamanți: Radu Lucian Rusu, Oana Maria Rusu

Pârâtă: SC Blue Air – Airline Management Solutions Srl

Întrebările preliminare

- 1) Dacă suma de 400 euro prevăzută de articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul 261/2004 ⁽¹⁾ urmărește compensarea în principal a daunelor materiale, urmând ca cele morale să fie analizate din perspectiva articolului 12 sau prin articolul 7 alineatul (1) litera b) se acoperă în principal daunele morale, cele materiale fiind supuse dispozițiilor articolului 12?
- 2) Dacă suma reprezentând salariu nerealizat, ce depășește suma de 400 euro stabilită de articolul 7 alineatul (1) litera (b), se circumscrie noțiunii de compensație suplimentară prevăzută de articolul 12?
- 3) Potrivit articolului 12 teza a doua, „Compensația acordată în conformitate cu prezentul regulament poate fi scăzută din această compensație”. Acest articol din Regulament trebuie interpretat în sensul că lasă la latitudinea instanței naționale scăderea sumei acordate în temeiul articolului 7 alineatul (1) litera (b) din compensația suplimentară sau că această scădere este obligatorie?
- 4) În cazul în care scăderea sumei nu este obligatorie care sunt elementele pe baza cărora instanța națională decide dacă să scadă suma prevăzută de articolului 7 alineatul (1) litera (b) din compensația suplimentară?
- 5) Dacă prejudiciul cauzat ca urmare a neplății salariului ca urmare a imposibilității prezentării angajatului la muncă în urma sosirii cu întârziere la destinație, ca urmare a redirecționării, trebuie analizat din perspectiva îndeplinirii obligațiilor prevăzute de articolul 8 sau al articolului 12 raportat la articolul 4?
- 6) Dacă îndeplinirea obligației operatorului aerian de a acorda asistență în baza articolului 4 alineatul (3) și a articolului 8 din Regulamentul nr. 261/2004 implică prezentarea către pasager de informații complete cu privire la toate opțiunile acestuia astfel cum sunt prevăzute de articolul 8 alineatul (1) literele (a), (b) și (c) din Regulament?
- 7) În condițiile articolului 8 din Regulamentul 261/2004, cui revine sarcina de a proba că redirecționarea s-a făcut cât mai repede posibil?
- 8) Impune Regulamentul obligații pasagerilor de a efectua căutări pentru identificarea altor curse către destinație și de a-i solicita companiei găsirea de locuri în cadrul acestor curse, sau compania aeriană este obligată din oficiu să caute cea mai avantajoasă opțiune pentru pasager de a-l transporta pe acesta la destinație?
- 9) Prezintă relevanță în determinarea daunelor suferite de către pasageri, faptul că aceștia au fost de acord cu propunerea companiei aeriene de a le oferi un zbor la data de 11.09.2016, deși puteau presupune că nu vor fi plătiți pentru perioada cât vor lipsi de la serviciu?

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) Nr. 261/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 februarie 2004 de stabilire a unor norme comune în materie de compensare și de asistență a pasagerilor în eventualitatea refuzului la îmbarcare și anulării sau întârzierii prelungite a zborurilor și de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 295/91 (JO 2004 L 46, p. 1, Ediție specială 07/vol. 12, p. 218).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 – Barbara Rust-Hackner/Nürnbergger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Cauza C-355/18)

(2018/C 294/28)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesgericht Salzburg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Barbara Rust-Hackner

Pârâtă: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 90/619/CEE (A doua directivă privind asigurarea de viață) ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/96/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață) ⁽²⁾, coroborat cu articolul 31 din Directiva 92/96/CEE trebuie interpretat în sensul că informarea privind posibilitatea renunțării trebuie să conțină și o mențiune cu privire la faptul că nu este necesar ca renunțarea să fie făcută într-o formă anume?
- 2) Asiguratul poate, ca urmare a unei informări deficitare privind dreptul de anulare, să notifice renunțarea și după ce contractul de asigurare de viață a fost reziliat ca urmare a denunțării (și a răscumpărării) de către asigurat?

⁽¹⁾ A doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE (JO 1990, L 330, p. 50).

⁽²⁾ Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață) (JO 1992, L 360, p. 1).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 –
Christian Gmoser/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich**

(Cauza C-356/18)

(2018/C 294/29)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesgericht Salzburg

Părțile din procedura principală

Reclamant: Christian Gmoser

Pârâtă: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 90/619/CEE (A doua directivă privind asigurarea de viață) ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/96/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață) ⁽²⁾, coroborat cu articolul 31 din Directiva 92/96/CEE trebuie interpretat în sensul că informarea privind posibilitatea renunțării trebuie să conțină și o mențiune cu privire la faptul că nu este necesar ca renunțarea să fie făcută într-o formă anume?
- 2) Asiguratul poate, ca urmare a unei informări deficitare privind dreptul de anulare, să notifice renunțarea și după rezilierea contractului de asigurare de viață ca urmare a denunțării (și a răscumpărării) de către asigurat?

⁽¹⁾ A doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE (JO 1990, L 330, p. 50).

⁽²⁾ Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață) (JO 1992, L 360, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Landesgericht Salzburg (Austria) la 31 mai 2018 – Bettina Plackner/Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

(Cauza C-357/18)

(2018/C 294/30)

Limba de procedură: germana

Instanța de trimitere

Landesgericht Salzburg

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Bettina Plackner

Pârâtă: Nürnberger Versicherung Aktiengesellschaft Österreich

Întrebarea preliminară

Articolul 15 alineatul (1) din Directiva 90/619/CEE (A doua directivă privind asigurarea de viață)⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Directiva 92/96/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață)⁽²⁾, coroborat cu articolul 31 din Directiva 92/96/CEE trebuie interpretat în sensul că informarea privind posibilitatea renunțării trebuie să conțină și o mențiune cu privire la faptul că nu este necesar ca renunțarea să fie făcută într-o formă anume?

⁽¹⁾ A doua Directivă 90/619/CEE a Consiliului din 8 noiembrie 1990 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață, de stabilire a dispozițiilor destinate să faciliteze exercitarea eficientă a libertății de a presta servicii și de modificare a Directivei 79/267/CEE (JO 1990, L 330, p. 50).

⁽²⁾ Directiva 92/96/CEE a Consiliului din 10 noiembrie 1992 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind asigurarea directă de viață și de modificare a Directivelor 79/267/CEE și 90/619/CEE (A treia directivă privind asigurarea de viață) (JO 1992, L 360, p. 1).

Recurs introdus la 1 iunie 2018 de Agenția Europeană pentru Medicamente împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a șaptea) din 22 martie 2018 în cauza T-80/16, Shire Pharmaceuticals Ireland/EMA

(Cauza C-359/18 P)

(2018/C 294/31)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Recurentă: Agenția Europeană pentru Medicamente (reprezentanți: S. Marino, A. Spina, S. Drosos, T. Jabłoński, agenți)

Celelalte părți din procedură: Shire Pharmaceuticals Ireland Ltd, Comisia Europeană

Concluziile

Recurenta solicită Curții:

— admiterea recursului EMA și anularea Hotărârii Tribunalului pronunțate în cauza T-80/16;

— respingerea cererii de anulare ca nefondată și

— obligarea reclamantei în primă instanță la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente acestei proceduri (inclusiv cheltuielile de judecată efectuate în procedura în fața Tribunalului).

Motivele și principalele argumente

EMA invocă două motive de recurs.

- 1) Primul motiv de recurs cuprinde două aspecte. În cadrul primului aspect al acestui prim motiv de recurs, EMA susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 50 din hotărârea atacată, că articolul 5 alineatul (1) din Regulamentul privind produsele medicamentoase orfane ⁽¹⁾ ar trebui interpretat separat de articolul 5 alineatul (2). Această interpretare încalcă articolul 5 alineatul (1), întrucât subminează eficacitatea dispoziției.

În cadrul celui de al doilea aspect al primului motiv de recurs, EMA susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a statuat, la punctul 64 din hotărârea atacată, că EMA ar trebui să se întemeieze pe noțiunea de produs medicamentos atunci când stabilește, în sensul articolului 5 alineatul (1), dacă o cerere de desemnare ca produs medicamentos orfan și o cerere de autorizatie de comercializare depusă anterior se suprapun.

- 2) În cadrul celui de al doilea motiv de recurs, EMA susține că Tribunalul s-a întemeiat pe o interpretare eronată a noțiunii de medicamente, astfel cum este prevăzută la articolul 1 punctul 2 din Directiva 2001/83/CE ⁽²⁾, în măsura în care a statuat că o diferență în ceea ce privește excipienții și căile de administrare între două produse le-ar face diferite în sensul articolului 5 alineatul (1) din Regulamentul privind produsele medicamentoase orfane.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 141/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 decembrie 1999 privind produsele medicamentoase orfane (JO 2000, L 18, p. 1, Ediție specială, 15/vol. 5, p. 233).

⁽²⁾ Directiva 2001/83/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 6 noiembrie 2001 de instituire a unui cod comunitar cu privire la medicamentele de uz uman (JO 2001, L 311, p. 67, Ediție specială, 13/vol. 33, p. 3).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 4 iunie 2018 – Eni SpA/Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Cauza C-364/18)

(2018/C 294/32)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Eni SpA

Pârâți: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Întrebarea preliminară

Dacă dispozițiile conținute în Directiva 94/22/CEE ⁽¹⁾, la articolul 6 alineatul (1) și în al șaselea considerent, se opun unei reglementări naționale, mai precis articolului 19 alineatul 5-bis din Decretul legislativ nr. 625 din 1996, care, ca urmare a interpretării oferite de Consiglio di Stato prin hotărârea nr. 290/2018, permite impunerea, în cadrul plății redevențelor, a parametrului QE, bazat pe cotațiile petrolului și ale altor combustibili, iar nu potrivit indicelui Pfor, raportat la prețul gazelor pe piața pe termen scurt.

⁽¹⁾ Directiva 94/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind condițiile de acordare și folosire a autorizațiilor de prospectare, explorare și extracție a hidrocarburilor (JO L 164, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 173).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Italia) la 4 iunie 2018 – Shell Italia E & P SpA/Ministero dello Sviluppo Economico și alții

(Cauza C-365/18)

(2018/C 294/33)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Shell Italia E & P SpA

Pârâți: Ministero dello Sviluppo Economico, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Autorità di Regolazione per l'Energia, Reti e Ambiente

Întrebarea preliminară

Dacă dispozițiile conținute în Directiva 94/22/CEE ⁽¹⁾, la articolul 6 alineatul (1) și în al șaselea considerent, se opun unei reglementări naționale, mai precis articolului 19 alineatul 5-bis din Decretul legislativ nr. 625 din 1996, care, ca urmare a interpretării oferite de Consiglio di Stato prin hotărârea nr. 290/2018, permite impunerea, în cadrul plății redevențelor, a parametrului QE, bazat pe cotațiile petrolului și ale altor combustibili, iar nu potrivit indicelui Pfor, raportat la prețul gazelor pe piața pe termen scurt.

⁽¹⁾ Directiva 94/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 30 mai 1994 privind condițiile de acordare și folosire a autorizațiilor de prospectare, explorare și extracție a hidrocarburilor (JO L 164, p. 3, Ediție specială, 06/vol. 2, p. 173).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Madrid (Spania) la 5 iunie 2018 – José Manuel Ortiz Mesonero/UTE Luz Madrid Centro (compusă din societățile comerciale SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S.A. și Citelum Ibérica S.A.)

(Cauza C-366/18)

(2018/C 294/34)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social de Madrid

Părțile din procedura principală

Reclamant: José Manuel Ortiz Mesonero

Pârâtă: UTE Luz Madrid Centro (compusă din societățile comerciale SICE S.A., Urbalux S.A. ImesAPI S.A. Extralux S.A. și Citelum Ibérica S.A.)

Întrebarea preliminară

Articolele 8, 10 și 157 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, articolul 3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, articolul 23 și articolul 33 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și articolul 1 și articolul 14 alineatul (1) din Directiva 2006/54 ⁽¹⁾, toate acestea coroborate cu Directiva 2010/18 ⁽²⁾ de punere în aplicare a acordului-cadru privind concediul pentru creșterea copilului, se opun unei dispoziții naționale precum articolul 37 alineatul 6 din Estatuto de los Trabajadores [Statutul lucrătorilor], care condiționează exercitarea dreptului lucrătorului la concilierea vieții de familie cu viața profesională, pentru a se ocupa în mod direct de minorii sau de membrii de familie aflați în îngrijirea sa, de reducerea, în orice caz, a timpului său de lucru obișnuit, care implică reducerea proporțională a salariului?

⁽¹⁾ Directiva 2006/54/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de șanse și al egalității de tratament între bărbați și femei în materie de încadrare în muncă și de muncă (JO 2006, L 204, p. 23, Ediție specială, 05/vol. 8, p. 262).

⁽²⁾ Directiva 2010/18/UE a Consiliului din 8 martie 2010 de punere în aplicare a Acordului-cadru revizuit privind concediul pentru creșterea copilului încheiat de BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP și CES și de abrogare a Directivei 96/34/CE (JO 2010, L 68, p. 13).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Supremo (Spania) la 4 iunie 2018 – María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz și Luis Salas Fernández (în calitate de moștenitor pentru Lucía Sánchez de la Peña)/Administración del Estado

(Cauza C-367/18)

(2018/C 294/35)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Supremo

Părțile din procedura principală

Reclamanți: María Teresa Aragón Carrasco, María Eugenia Cotano Montero, María Gloria Ferratges Castellanos, Raquel García Ferratges, Elena Muñoz Mora, Ángela Navas Chillón, Mercedes Noriega Bosch, Susana Rizo Santaella, Desamparados Sánchez Ramos, Lucía Santana Ruiz și Luis Salas Fernández (în calitate de moștenitor pentru Lucía Sánchez de la Peña)

Pârâtă: Administración del Estado

Întrebările preliminare

- 1) Clauza 4 din Acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, care figurează în anexa la Directiva 1999/70 ⁽¹⁾, trebuie interpretată în sensul că se opune unei reglementări naționale spaniole care, la articolul 12 alineatul 3 din Textul reformat al Legii privind statutul funcționarilor publici (Decretul regal legislativ nr. [5]/2015 din 30 octombrie 2015), prevede eliberarea discreționară din funcție („cese libre”) și fără acordarea unei indemnizații, iar la articolul 49 alineatul 1 litera c) din Textul reformat al Legii privind statutul lucrătorilor (Decretul regal legislativ nr. 2/2015 din 23 octombrie 2015) prevede, dimpotrivă, o indemnizație în cazul în care eliberarea din funcție se întemeiază pe anumite cauze stabilite în mod legal?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, intră sub incidența clauzei 5 din acordul-cadru o măsură precum cea prevăzută de legiuitorul spaniol, care stabilește o indemnizație corespunzătoare unui număr de 12 zile de salariu pe an de vechime datorată lucrătorului la expirarea unui contract de muncă temporară chiar dacă munca temporară este limitată la un singur contract?

- 3) În cazul unui răspuns afirmativ la a doua întrebare, este contrară clauzei 5 din acordul-cadru o dispoziție legală care recunoaște pentru lucrătorii care au contract pe durată determinată o indemnizație corespunzătoare unui număr de 12 zile de salariu pe an de vechime la expirarea contractului, însă exclude de la beneficiul acesteia personalul auxiliar menționat anterior, atunci când contractul încetează în mod discreționar?

⁽¹⁾ Directiva 1999/70/CE a Consiliului din 28 iunie 1999 privind acordul-cadru cu privire la munca pe durată determinată, încheiat între CES, UNICE și CEEP (JO 1999, L 175, p. 43, Ediție specială, 05/vol. 5, p. 129).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel (Portugalia) la 7 iunie 2018 – Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas/Autoridade Tributária e Aduaneira

(Cauza C-373/18)

(2018/C 294/36)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal Administrativo e Fiscal de Penafiel

Părțile din procedura principală

Apelantă: Prosa – Produtos e Serviços Agrícolas

Intimată: Autoridade Tributária e Aduaneira

Întrebarea preliminară

Rubrica 26.1 din Tabelul general al taxelor de timbru, astfel cum a fost modificată prin articolul 3 din Decretul-lege nr. 322-B/2001 din 14 decembrie, care prevede aplicarea taxei de timbru la constituirea societăților comerciale (în special a unei societăți pe acțiuni) al căror capital este vărsat integral în numerar, este contrară articolului 7 alineatul (1) din Directiva 69/335/CEE⁽¹⁾ a Consiliului din 17 iulie 1969, astfel cum a fost modificată prin Directiva 85/303/CEE⁽²⁾ a Consiliului din 10 iunie 1985?

⁽¹⁾ Directiva 69/335/CEE a Consiliului din 17 iulie 1969 privind taxele indirecte aplicate majorării capitalului (JO 1969, L 249, p. 25, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 9).

⁽²⁾ JO 1985, L 156, p. 23, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 75.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Spetsializiran nakazatelen sad (Bulgaria) la 8 iunie 2018 – Procedură penală împotriva AH, PB, CX, KM, PH

(Cauza C-377/18)

(2018/C 294/37)

Limba de procedură: bulgara

Instanța de trimitere

Spetsializiran nakazatelen sad

Părțile din procedura principală

AH, PB, CX, KM, PH

Întrebarea preliminară

O jurisprudență națională care impune ca, în textul unui acord (încheiat în cadrul unei proceduri penale), să fie indicate ca autori ai infracțiunii în cauză nu numai persoana acuzată, care și-a recunoscut vinovăția cu privire la infracțiunea menționată și a încheiat acest acord, ci și alte persoane acuzate, coautori ai infracțiunii, care nu au încheiat acest acord, care nu și-au recunoscut vinovăția și împotriva cărora cauza continuă potrivit procedurii penale ordinare, dar care sunt de acord ca prima persoană acuzată să încheie acordul, este conformă cu articolul 4 alineatul (1) prima teză coroborat cu considerentul (16) prima teză și cu considerentul (17) ale Directivei 2016/343 ⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Directiva (UE) 2016/343 a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale (JO 2016, L 65, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid, cealaltă parte: E.P.

(Cauza C-380/18)

(2018/C 294/38)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Apelant: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Cealaltă parte: E.P.

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 6 alineatul (1) teza introductivă și litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/399 ⁽¹⁾ [...] trebuie interpretat în sensul că decizia că șederea legală pentru o perioadă de maximum 90 de zile într-o perioadă de 180 de zile s-a încheiat deoarece străinul este considerat o amenințare la adresa ordinii publice trebuie motivată prin faptul că comportamentul personal al străinului în cauză reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, care sunt condițiile de motivare care trebuie aplicate, în temeiul articolului 6 alineatul (1) teza introductivă și litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/399 [...], deciziei că un străin este considerat o amenințare la adresa ordinii publice?

Articolul 6 alineatul (1) teza introductivă și litera (e) din Regulamentul (UE) 2016/399 [...] trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale potrivit căreia un străin este considerat o amenințare la adresa ordinii publice pentru simplul fapt că este cert că străinul în cauză este suspectat de săvârșirea unei infracțiuni?

⁽¹⁾ Regulamentul Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO 2016, L 77, p. 1).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – G.S., cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Cauza C-381/18)

(2018/C 294/39)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Apelant: G.S.

Cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Întrebările preliminare

- 1) Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE⁽¹⁾ [...] trebuie interpretat în sensul că decizia de a retrage sau de a refuza reînnoirea permisului de ședere al unui membru al familiei din motive de ordine publică trebuie motivată prin faptul că comportamentul personal al membrului familiei în cauză reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății?
- 2) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare, care sunt condițiile de motivare care trebuie aplicate, în temeiul articolului 6 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE [...], deciziei de a retrage sau de a refuza reînnoirea permisului de ședere al unui membru al familiei din motive de ordine publică?

Articolul 6 alineatul (2) din Directiva 2003/86/CE [...] trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale potrivit căreia permisul de ședere al unui membru al familiei poate fi retras sau reînnoirea acestuia poate fi refuzată din motive de ordine publică dacă pedeapsa sau măsura la care a fost condamnat membrul familiei în cauză este suficient de importantă în raport cu durata șederii sale legale în Țările de Jos („scara progresivă”), realizându-se astfel, pe baza criteriilor din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 august 2001, Boulif împotriva Elveției, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, și din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 18 octombrie 2006, Ūner împotriva Țărilor de Jos, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, o evaluare comparativă între interesul membrului familiei în cauză de a își exercita dreptul la reîntregirea familiei în Țările de Jos, pe de o parte, și interesul statului neerlandez de a proteja ordinea publică, pe de altă parte?

⁽¹⁾ Directiva Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO 2003, L 251, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 6, p.164).

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Raad van State (Țările de Jos) la 11 iunie 2018 – V.G.,
cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid**

(Cauza C-382/18)

(2018/C 294/40)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

Raad van State

Părțile din procedura principală

Apelant: V.G.

Cealaltă parte: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Întrebările preliminare

- 1) Având în vedere articolul 3 alineatul (3) din Directiva 2003/86/CE⁽¹⁾ [...] și Hotărârea Nolan (ECLI:EU:C:2012:638), este Curtea competentă să răspundă la întrebările preliminare ale instanței neerlandeze cu privire la interpretarea dispozițiilor acestei directive într-un litigiu privind o cerere de intrare și de ședere formulată de un membru al familiei unui susținător al reîntregirii, care are cetățenie neerlandeză, dacă această directivă a fost declarată în dreptul neerlandez ca fiind aplicabilă în mod direct și necondiționat acestui tip de membri ai familiei?
- 2) Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE [...] trebuie interpretat în sensul că decizia de respingere a unei cereri de intrare și de ședere formulate de un membru al familiei din motive de ordine publică trebuie motivată prin faptul că comportamentul personal al membrului familiei în cauză reprezintă o amenințare reală, actuală și suficient de gravă la adresa unui interes fundamental al societății?
- 3) În cazul unui răspuns negativ la întrebarea 2, care sunt condițiile de motivare care trebuie aplicate, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE [...], deciziei de respingere a unei cereri de intrare și de ședere formulate de un membru al familiei din motive de ordine publică?

Articolul 6 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE [...] trebuie interpretat în sensul că se opune unei practici naționale potrivit căreia o cerere de intrare și de ședere formulată de un membru al familiei poate fi respinsă din motive de ordine publică, pe baza unor condamnări din timpul unei șederi anterioare pe teritoriul statului membru respectiv, realizându-se astfel, pe baza criteriilor din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 2 august 2001, Boulif împotriva Elveției, ECLI:CE:ECHR:2001:0802JUD005427300, și din Hotărârea Curții Europene a Drepturilor Omului din 18 octombrie 2006, Ünner împotriva Țărilor de Jos, ECLI:CE:ECHR:2006:1018JUD004641099, o evaluare comparativă între interesul membrului familiei și al susținătorului reîntregirii în cauză de a își exercita dreptul la reîntregirea familiei în Țările de Jos, pe de o parte, și interesul statului neerlandez de a proteja ordinea publică, pe de altă parte?

(¹) Directiva Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei (JO 2003, L 251, p. 12, Ediție specială, 19/vol. 6, p.164).

Cerere de decizie preliminară introdusă de Sąd Rejonowy Lublin-Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku (Polonia) la 11 iunie 2018 – Lexitor Sp. z o.o./Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. Franciszka Stefczyka cu sediul în Gdynia, Santander Consumer Bank S.A. cu sediul în Wrocław, mBank S.A. cu sediul în Varșovia

(Cauza C-383/18)

(2018/C 294/41)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Sąd Rejonowy Lublin-Est din Lublin cu sediul în Świdnik

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Lexitor Sp. z o.o.

Pârâte: Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. Franciszka Stefczyka cu sediul în Gdynia, Santander Consumer Bank S.A. cu sediul în Wrocław, mBank S.A. cu sediul în Varșovia

Întrebarea preliminară

Articolul 16 alineatul (1) coroborat cu articolul 3 litera (g) din Directiva 2008/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2008 privind contractele de credit pentru consumatori și de abrogare a Directivei 87/102/CEE a Consiliului (¹) trebuie interpretat în sensul în care consumatorul, în situația realizării unei rambursări anticipate a sumelor datorate în temeiul unui contract de credit, are dreptul la o reducere a costului total al creditului, inclusiv cu costurile a căror valoare nu depinde de durata acestui contract de credit?

(¹) JO L 133, p. 660.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Consiglio di Stato (Italia) la 11 iunie 2018 – Arriva Italia Srl și alții/Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

(Cauza C-385/18)

(2018/C 294/42)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Consiglio di Stato

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Arriva Italia Srl, Ferrotramviaria SpA, Consorzio Trasporti Aziende Pugliesi (CO.TRA.P)

Pârât: Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti

Întrebările preliminare

În împrejurările de fapt și de drept din procedura principală, o măsură constând în alocarea în temeiul legii a sumei de 70 de milioane de euro în favoarea unui operator din sectorul transportului feroviar, în condițiile prevăzute de Legea nr. 208 din 28 decembrie 2015 (articolul 1 alineatul 867), astfel cum a fost modificată prin Decretul-lege nr. 50 din 24 aprilie 2017, și în transferul subsecvent al sumei menționate către alt operator economic, fără procedură de cerere de ofertă și pentru o contraprestație egală cu zero, constituie ajutor de stat în sensul articolului 107 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene?

În cazul unui răspuns afirmativ, este necesar să se stabilească dacă ajutorul în discuție este totuși compatibil cu dreptul Uniunii Europene și care sunt consecințele neefectuării notificării potrivit articolului 10[8] alineatul (3) TFUE?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Țările de Jos)
la 11 iunie 2018 – Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA/Minister van
Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit**

(Cauza C-386/18)

(2018/C 294/43)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Coöperatieve Producentenorganisatie en Beheersgroep Texel UA

Pârâte: Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit

Întrebările preliminare

- 1) a) Articolul 66 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 508/2014⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 15 mai 2014 privind Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2328/2003, (CE) nr. 861/2006, (CE) nr. 1198/2006 și (CE) nr. 791/2007 ale Consiliului și a Regulamentului (UE) nr. 1255/2011 al Parlamentului European și al Consiliului [...], în măsura în care prevede că Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime „sprijină” elaborarea și punerea în aplicare a planurilor de producție și de comercializare menționate la articolul 28 din Regulamentul (UE) nr. 1379/2013⁽²⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind organizarea comună a piețelor în sectorul produselor pescărești și de acvacultură, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1184/2006 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 104/2000 al Consiliului [...], interzice unui stat membru să opună unei organizații de producători, care a depus o cerere de sprijin financiar, împrejurarea că, la data depunerii cererii, statul membru respectiv nu a oferit posibilitatea ca o asemenea cerere să privească o anumită categorie de cheltuieli (în speță cheltuieli cu elaborarea și punerea în aplicare a unor planuri de producție și de comercializare) sau o anumită perioadă de timp (în speță: anul 2014), nici în programul său operațional aprobat de Comisia Europeană și nici în reglementările naționale de stabilire a eligibilității unor cheltuieli?
- b) În ceea ce privește răspunsul la întrebarea 1a), prezintă relevanță faptul că, potrivit articolului 28 din Regulamentul nr. 1379/2013, organizația de producători are obligația să elaboreze un plan de producție și de comercializare și să îl pună în aplicare imediat după aprobarea acestuia de autoritățile competente din statul membru?
- 2) În cazul în care se va răspunde la întrebarea 1a că articolul 66 alineatul (1) din Regulamentul nr. 508/2014 interzice unui stat membru să opună unei organizații de producători care a depus o cerere de sprijin financiar pentru elaborarea și punerea în aplicare a unor planuri de producție și de comercializare împrejurarea că, la data depunerii cererii, statul membru respectiv nu a oferit posibilitatea depunerii unei astfel de cereri, articolul 66 alineatul (1) din Regulamentul nr. 508/2014 constituie temeiul juridic direct pentru dreptul solicitantului la sprijinul financiar în discuție, invocată împotriva respectivului stat membru?

- 3) În cazul în care, în situația prezentată la întrebarea 2, se va răspunde la această întrebare că articolul 66 alineatul (1) din Regulamentul 508/2014 constituie temeiul juridic direct pentru dreptul la ajutorul financiar menționat, invocat de solicitant împotriva unui stat membru, articolul 65 alineatul (6) din Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului [...] se opune acordării sprijinului financiar pentru elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de producție și de comercializare, atunci când cererea de sprijin se depune după elaborarea și punerea în aplicare a planului respectiv?

⁽¹⁾ JO 2014, L 149, p. 1.

⁽²⁾ JO 2013, L 354, p. 1.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie (Polonia)
la 12 iunie 2018 – Delfarma Sp. z o.o./Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów
Medycznych i Produktów Biobójczych**

(Cauza C-387/18)

(2018/C 294/44)

Limba de procedură: polona

Instanța de trimitere

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Delfarma Sp. z o.o.

Pârât: Prezes Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych

Întrebarea preliminară

Dreptul Uniunii, în special articolul 34 și articolul 36 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, se opune reglementării naționale potrivit căreia autorizația de introducere pe piață într-un stat membru a unui medicament din import paralel nu poate fi acordată, și aceasta exclusiv pentru motivul că medicamentul care face obiectul importului paralel a fost introdus pe piață în statul membru de export ca echivalent al produsului de referință, respectiv în temeiul unei documentații sumare, iar în statul membru de import respectivul medicament a fost introdus pe piață ca medicament de referință, respectiv în temeiul unei documentații complete, acest refuz având loc fără analiza identității terapeutice a celor două produse și fără ca autoritatea națională să solicite documentația autorității competente din țara de export, în pofida existenței unei asemenea posibilități?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal de première instance francophone de Bruxelles
(Belgia) la 13 iunie 2018 – Brussels Securities SA/État belge**

(Cauza C-389/18)

(2018/C 294/45)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Tribunal de première instance francophone de Bruxelles

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Brussels Securities SA

Pârât: État belge

Întrebarea preliminară

Articolul 4 din Directiva 90/43/CEE a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre ⁽¹⁾ (înlocuită, începând din 18 ianuarie 2012, de Directiva 2011/96/UE a Consiliului din 30 noiembrie 2011 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre ⁽²⁾) coroborat cu celelalte surse ale dreptului comunitar

trebuie interpretat în sensul că se opune ca o reglementare a unei autorități naționale, precum Codul impozitelor pe venit 1992 și Decretul regal de punere în aplicare a Codului impozitelor pe venit 1992, din textele aplicabile pentru exercițiul fiscal 2011,

care a optat pentru un regim de scutire (neimpozitarea profiturilor distribuite primite de o societate-mamă în cadrul relației sale cu filiala) care constă, într-o primă etapă, în includerea dividendelor distribuite de filială în baza impozabilă a societății-mamă și, într-o a doua etapă, în deducerea acestor dividende din baza impozabilă respectivă în proporție de 95 %, cu titlu de venituri impozitate definitiv,

ca urmare a aplicării coroborate, în vederea stabilirii bazei de calcul al impozitului pe profit al societății-mamă, a acestui regim belgian de deducere a veniturilor impozitate definitiv și (1) a normelor referitoare la o altă deducere care constituie un avantaj fiscal prevăzut de această reglementare (deducerea pentru capitalul cu risc), (2) a dreptului de a deduce soldul pierderilor anterioare recuperabile, (3) a dreptului de a reporta pentru exercițiile financiare următoare imputarea excedentului veniturilor impozitate definitiv, a deducerii pentru capitalul cu risc și a soldului pierderilor anterioare recuperabile, atunci când pentru un exercițiu financiar cuantumul acestora este superior celui al profitului impozabil, și (4) a ordinii de imputare care prevede, pentru aceste exerciții financiare următoare, că imputarea trebuie să se realizeze, până la epuizarea profitului impozabil, mai întâi asupra veniturilor impozitate definitiv reportate, apoi asupra deducerii pentru capitalul cu risc reportată (a cărei reportare este limitată la „următoarele șapte perioade fiscale”), apoi asupra soldului pierderilor anterioare recuperabile,

să conducă la reducerea, până la concurența totalității sau a unei părți a dividendelor primite de la filială, a pierderilor pe care societatea-mamă le-ar fi putut deduce în cazul în care dividendele ar fi fost pur și simplu înlăturate din profitul exercițiului financiar în cursul căruia au fost obținute (având drept efect reducerea rezultatului impozabil al acestui exercițiu financiar și majorarea, dacă este cazul, a pierderilor fiscale reportabile) în loc să fie menținute în acest profit și să facă ulterior obiectul unor norme privind scutirea și reportarea cuantumului scutit în cazul insuficienței profitului,

și anume reducerea soldului pierderilor anterioare recuperabile ale societății-mamă care poate apărea în cadrul exercițiilor financiare ulterioare unui exercițiu financiar în care veniturile impozitate definitiv, deducerea pentru capitalul cu risc și soldul pierderilor anterioare recuperabile depășesc cuantumul profitului impozabil?

⁽¹⁾ JO L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97.

⁽²⁾ JO L 345, p. 8.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Juzgado de lo Social de Barcelona (Spania) la 15 iunie 2018 – Ana María Páez Juárez/Nobel Plastiques Ibérica, S.A.

(Cauza C-397/18)

(2018/C 294/46)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Juzgado de lo Social de Barcelona

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Ana María Páez Juárez

Pârâtă: Nobel Plásticos Ibérica S.A.

Celelalte părți din procedură: Fondo de Garantía Salarial (FOGASA) și Ministerio Fiscal

Întrebările preliminare

1) Trebuie să fie considerate drept persoane cu handicap în scopul aplicării Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă⁽¹⁾, astfel cum a fost interpretată în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, lucrătorii calificați ca fiind deosebit de sensibili față de anumite riscuri în cazul în care, prin caracteristicile lor personale sau starea biologică cunoscută, sunt deosebit de sensibili față de riscurile care decurg din muncă și din acest motiv nu pot ocupa anumite posturi întrucât acestea presupun un risc pentru sănătatea lor sau a altor persoane?

În cazul în care răspunsul la prima întrebare este afirmativ, se formulează următoarele întrebări:

- 2) Constituie un act de discriminare directă sau indirectă, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/78/CE, decizia de concediere a unei lucrătoare din motive economice, tehnice, de organizare și de producție, în cazul în care acestei persoane îi este recunoscut un handicap, întrucât este deosebit de sensibilă pentru a ocupa anumite posturi din cauza afecțiunilor fizice și are prin urmare dificultăți în a atinge nivelul de productivitate cerut astfel încât să nu fie selectată pentru concediere?
- 3) Constituie un act de discriminare directă sau indirectă, în sensul articolului 2 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/78/CE, decizia de concediere a unei lucrătoare din motive economice, tehnice, de organizare și de producție, în cazul în care acestei persoane îi este recunoscut un handicap, întrucât a fost declarată ca fiind deosebit de sensibilă pentru a ocupa anumite posturi din cauza afecțiunilor fizice, iar decizia de concediere se adoptă, printre alte criterii, pe baza polivalenței acesteia pentru toate posturile, inclusiv pentru cele pe care nu le poate ocupa persoana cu handicap?
- 4) Constituie un act de discriminare indirectă, în termenii prevăzuți la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2000/78/CE decizia de concediere a unei lucrătoare din motive economice, tehnice, de organizare și de producție, în cazul în care acestei persoane îi este recunoscut un handicap și pentru acest motiv a fost declarată ca fiind deosebit de sensibilă pentru a ocupa anumite posturi din cauza afecțiunilor fizice, care i-au cauzat perioade îndelungate de absență sau de concediu medical înainte de concediere, iar decizia este adoptată, printre alte criterii, pe baza absenteismului lucrătoarei în cauză?

⁽¹⁾ JO 2000, L 303, p. 16, Ediție specială, 5/vol. 6, p. 7.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spania) la
15 iunie 2018 – Antonio Bocero Torrico/Instituto Nacional de la Seguridad Social și Tesorería General
de la Seguridad Social**

(Cauza C-398/18)

(2018/C 294/47)

Limba de procedură: spaniola

Instanța de trimitere

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Părțile din procedura principală

Apelant: Antonio Bocero Torrico

Intimate: Instituto Nacional de la Seguridad Social și Tesorería General de la Seguridad Social

Întrebarea preliminară

Articolul 48 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care impune drept condiție pentru a beneficia de o pensie anticipată ca valoarea pensiei care urmează să fie încasată să fie mai mare decât pensia minimă care i-ar reveni persoanei în cauză în temeiul legislației naționale, expresia „pensia care urmează să fie încasată” fiind interpretată ca fiind pensia efectivă asigurată de statul membru competent (în speță Spania), fără a se lua în calcul și pensia efectivă care ar putea fi încasată pentru o altă prestație de aceeași natură din partea unui alt stat membru sau a altor state membre?

**Cerere de decizie preliminară introdusă de College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Țările de Jos)
la 18 iunie 2018 – Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV/
Autoriteit Consument en Markt**

(Cauza C-399/18)

(2018/C 294/48)

Limba de procedură: neerlandeza

Instanța de trimitere

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Părțile din procedura principală

Apelante: Vereniging Gasopslag Nederland, TAQA Onshore BV, TAQA Piek Gas BV

Intimată: Autoriteit Consument en Markt

Întrebarea preliminară

Un tarif uniform bazat pe capacitatea de racordare, prin care nu se face diferențierea în funcție de tipul de utilizator al rețelei, ci în funcție de capacitatea contractată, este compatibil cu articolul 13 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 715/2009⁽¹⁾ al Parlamentului European și al Consiliului din 13 iulie 2009 privind condițiile de acces la rețelele pentru transportul gazelor naturale și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1775/2005 (Regulamentul privind gazele naturale)?

⁽¹⁾ JO 2009, L 211, p. 36.

**Cerere de decizie preliminară introdusă de Krajský soud v Praze (Republica Cehă) la 18 iunie 2018 –
Herst, s.r.o./Odvolací finanční ředitelství**

(Cauza C-401/18)

(2018/C 294/49)

Limba de procedură: ceha

Instanța de trimitere

Krajský soud v Praze

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Herst, s.r.o.

Pârâtă: Odvolací finanční ředitelství

Întrebările preliminare

1) Orice persoană impozabilă trebuie să fie considerată persoană impozabilă în sensul articolului 138 alineatul (2) litera (b) din Directiva 2006/112/CE⁽¹⁾ a Consiliului privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (denumită în continuare „Directiva TVA”)”? În caz contrar, care sunt persoanele impozabile cărora li se aplică această dispoziție?

- 2) În cazul în care răspunsul Curții de Justiție este că articolul 138 alineatul (2) litera (b) din Directiva TVA se aplică unei situații precum cea din litigiul principal (mai precis dobânditorul este o persoană impozabilă înregistrată în scopuri fiscale), dispoziția menționată trebuie interpretată în sensul că, în cazul în care expedierea sau transportul produselor respective are loc în conformitate cu dispozițiile relevante din Directiva 2008/118/CE ⁽²⁾ a Consiliului privind regimul general al accizelor și de abrogare a Directivei 92/12/CEE (denumită în continuare „Directiva privind accizele”), livrarea în legătură cu o procedură în temeiul Directivei privind accizele trebuie considerată o livrare care beneficiază de scutire în temeiul acestei dispoziții, deși condițiile privind scutirea prevăzute la articolul 138 alineatul (1) din Directiva TVA nu sunt însă îndeplinite având în vedere că transportul de bunuri este atribuit unei alte tranzacții?
- 3) În cazul în care răspunsul Curții de Justiție este că articolul 138 alineatul (2) litera (b) din Directiva TVA nu se aplică într-o situație precum cea în discuție în litigiul principal, faptul că bunurile sunt transportate în regim suspensiv de accize este decisiv pentru a stabili căreia dintre mai multe livrări succesive trebuie să i se atribuie transportul pentru a beneficia de dreptul de deducere a TVA-ului în temeiul articolului 138 alineatul (1) din Directiva TVA?
- 4) „Dreptul de a dispune de bunuri în calitate de proprietar” în sensul Directivei TVA este dobândit de o persoană impozabilă care cumpără în mod direct bunurile de la o altă persoană impozabilă pentru un anumit client în scopul de a realiza o comandă deja existentă (identificarea tipului de bunuri, cantitatea, locul de origine și ora livrării) în cazul în care nu manipulează el însuși fizic bunurile deoarece, în contextul încheierii contractului de vânzare, cumpărătorul său este de acord să se ocupe de transportul bunurilor de la punctul de origine, astfel încât el acordă accesul la bunurile solicitate va fi acordat numai prin intermediul furnizorilor săi și comunică informațiile necesare pentru acceptarea bunurilor (în nume propriu sau în numele subfurnizorilor din cadrul lanțului), iar profitul său obținut în urma tranzacției reprezintă diferența dintre prețul de cumpărare și prețul de vânzare a bunurilor respective fără facturarea costului de transport al bunurilor în cadrul lanțului?
- 5) Directiva privind accizele stabilește [de exemplu, la articolul 4 alineatul (1), la articolul 17 sau la articolul 19], fie direct, fie indirect printr-o limită privind manipularea efectivă a unor astfel de bunuri, suficiente condiții pentru transferul „dreptului de a dispune de bunuri (supuse accizelor) în calitate de proprietar” în sensul Directivei TVA, cu consecința că preluarea bunurilor aflate în regim suspensiv de accize de către un antrepozitar autorizat sau un destinatar înregistrat în conformitate cu condițiile care rezultă din Directiva privind accizele ar trebui să fie tratată ca o fiind o livrare de bunuri în scopuri de TVA?
- 6) În acest context, atunci când stabilirea unei livrări care este legată de transport în cadrul unui lanț de aprovizionare de bunuri aflate în regim suspensiv de accize este luată în considerare ca fiind un singur transport, este necesar să se considere că transportul în sensul Directivei TVA începe și se încheie în conformitate cu articolul 20 din Directiva privind accizele?
- 7) Principiul neutralității TVA-ului sau orice alt principiu al dreptului Uniunii se opune aplicării principiului constituțional *in dubio mitius* în dreptul național, care impune autorităților publice ca, în cazul în care normele juridice sunt ambigue și oferă în mod obiectiv mai multe interpretări posibile, să aleagă interpretarea care este favorabilă persoanei supuse normei juridice (în speță persoana impozabilă în scopuri de TVA)? Aplicarea acestui principiu ar fi compatibilă cu dreptul Uniunii cel puțin dacă ar fi limitată la situațiile în care faptele relevante ale cauzei au precedat o interpretare cu caracter obligatoriu a unei chestiuni juridice în litigiu de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, care a stabilit că o altă interpretare mai puțin favorabilă entității impozabile este corectă?

Dacă este posibilă aplicarea principiului *in dubio mitius*:

- 8) Având în vedere limitele stabilite de dreptul Uniunii în perioada în care au avut loc tranzacțiile impozabile în prezenta cauză (noiembrie 2010-mai 2013), problema dacă noțiunea juridică de livrare de bunuri sau de transport de bunuri are (sau nu are) același conținut atât în scopul Directivei TVA, cât și în scopul Directivei privind accizele poate fi considerată în mod obiectiv ca fiind incertă din punct de vedere juridic și ca oferind două interpretări?

⁽¹⁾ JO 2006 L 347, p. 1, Ediție specială, 09/vol. 3, p. 7.

⁽²⁾ JO 2009 L 9, p. 12.

Recurs introdus la 14 iunie 2018 de Alcogroup și Alcodis împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a opta) din 10 aprilie 2018 în cauza T-274/15, Alcogroup și Alcodis/Comisia

(Cauza C-403/18 P)

(2018/C 294/50)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Recurente: Alcogroup, Alcodis (reprezentanți: P. de Bandt, J. Dewispelaere, J. Probst, avocați)

Celelalte părți din procedură: Comisia Europeană, Orde van Vlaamse Balies, Ordre des barreaux francophones et germanophone, Ordre français des avocats du barreau de Bruxelles

Concluziile

- Anularea Hotărârii Tribunalului din 10 aprilie 2018 în cauza T-274/15;
- Declararea admisibilității acțiunii împotriva celor două decizii atacate;
- Trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să se pronunțe pe fondul acțiunii în anulare;
- Obligarea Comisiei la plata tuturor cheltuielilor de judecată aferente prezentei proceduri.

Motivele și principalele argumente

- Primul motiv: Tribunalul a comis erori de drept și a încălcat obligația de motivare;
- Al doilea motiv: Tribunalul a încălcat dreptul recurentelor la protecție jurisdicțională efectivă.

Cerere de decizie preliminară introdusă de Višje sodišče v Mariboru (Slovenia) la 21 iunie 2018 – Aleš Kuhar, Jožef Kuhar/Addiko Bank d.d.

(Cauza C-407/18)

(2018/C 294/51)

Limba de procedură: slovena

Instanța de trimitere

Višje sodišče v Mariboru

Părțile din procedura principală

Reclamanți: Aleš Kuhar, Jožef Kuhar

Pârâtă: Addiko Bank d.d.

Întrebarea preliminară

În considerarea principiului efectivității dreptului Uniunii Europene, Directiva 93/13/CEE⁽¹⁾ a Consiliului trebuie interpretată în sensul că, în cadrul procedurii de executare, instanța de executare este ținută din oficiu să refuze executarea din cauza unei clauze abuzive (excesive) conținute într-un act notarial direct executoriu (titlu executoriu), într-o cauză precum cea supusă examinării, în care reglementarea procedurală a statului membru nu îi atribuie instanței de executare o posibilitate efectivă de a întrerupe sau de a suspenda executarea (la cererea debitorului sau din oficiu) până la adoptarea unei decizii definitive pe fond cu privire la caracterul abuziv al clauzei, pronunțată la încheierea procedurii de judecată inițiate de debitor în calitate de consumator?

⁽¹⁾ Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273).

Recurs introdus la 4 iulie 2018 de Verein Deutsche Sprache e.V. împotriva Hotărârii Tribunalului (Camera a doua) din 23 aprilie 2018 în cauza T-468/16, Verein Deutsche Sprache e.V./Comisia Europeană

(Cauza C-440/18 P)

(2018/C 294/52)

Limba de procedură: germana

Părțile

Recurentă: Verein Deutsche Sprache e.V. (reprezentant: W. Ehrhardt, avocat)

Cealaltă parte din procedură: Comisia Europeană

Concluziile recurente

Recurenta solicită:

— anularea Hotărârii Tribunalului din 23 aprilie 2018 în cauza T-468/16 și anularea deciziei secretarului general din 10 iunie 2016, adoptată în numele Comisiei, privind normele de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 1049/2001⁽¹⁾.

Motivele și principalele argumente

Recurenta invocă următoarele motive.

Desfășurarea necorespunzătoare a procedurii de către Tribunal: recurenta apreciază că faptul că Tribunalul nu a utilizat instrumentele de informare prevăzute la articolul 24 din Statut și la articolele 88 și 89 din Regulamentul de procedură reprezintă o conduită necorespunzătoare a acestuia. Tribunalul ar fi trebuit să își ridice mai mult problema cu privire la expunerea situației de fapt de către Comisie și în mod independent de probatoriul solicitat de reclamanta în primă instanță. Există suficiente elemente care ar contrazice argumentele de fapt ale Comisiei.

Tratamentul eronat al propunerii de probe din 20 februarie 2017: recurenta apreciază că Tribunalul a examinat în mod necorespunzător scrisoarea unui colaborator științific al universității care conținea informații privilegiate, deși a admis în mod expres acest mijloc de probă.

Recurenta impută Tribunalului că a refuzat audierea purtătoarei de cuvânt a Comisiei, deși documentul sus-menționat conținea elemente suficiente pentru a justifica desfășurarea unei audieri.

Inaplicabilitatea prezumției de legalitate: recurenta consideră că, în mod contrar constatării Tribunalului, prezumția de legalitate dezvoltată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene nu este aplicabilă în cazul unei argumentații prezentate de o instituție a Uniunii care, presupunând că este adevărată, nu respectă principiile unei bune administrări.

Jurisprudența privind aplicarea prezumției de legalitate, citată de Tribunal, privește alte situații și, prin urmare, nu poate fi transpusă în prezenta cauză.

Neluarea în considerare a indiciilor invocate privind existența altor documente: recurenta contestă, reluând argumentele de mai sus, constatarea Tribunalului potrivit căreia nu a prezentat indicii relevante privind existența altor documente.

Aprecierea eronată a argumentației recurente privind principiul transparenței: recurenta constată că Tribunalul pornește de la ipoteza eronată a unei afirmații legitime a Comisiei privind existența altor documente și, din această cauză, în mod eronat, nu ia în considerare argumentația recurente privind principiul transparenței.

⁽¹⁾ JO 2001, L 145, p. 43, Ediție specială, 01/vol. 3, p. 76.

Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Comisia Europeană/Republica Italiană

(Cauza C-443/18)

(2018/C 294/53)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: B. Eggers și D. Bianchi, agenți)

Pârâtă: Republica Italiană

Concluziile reclamantei

Reclamanta solicită Curții:

1) Să constate că Republica Italiană:

- prin faptul că a omis să garanteze în zona de izolare eliminarea imediată cel puțin a tuturor plantelor infectate de *Xylella fastidiosa* în cazul în care se situează în zona infectată în interiorul unui segment de 20 km de la frontiera zonei infectate cu restul teritoriului Uniunii, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 7 alineatul (2) litera (c) din Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/789 ⁽¹⁾;
- prin faptul că a omis să garanteze, atât în zona de izolare, monitorizarea prezenței *Xylella fastidiosa* prin anchete anuale efectuate la momentele oportune din cursul anului, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 7 alineatul (7) din Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/789;
- prin faptul că a omis, în plus, să intervină imediat pentru prevenirea răspândirii *Xylella fastidiosa*, prin încălcări succesive ale obligațiilor specifice prevăzute în Decizia (UE) 2015/789 referitoare la zonele infectate, fapt care a permis răspândirea ulterioară a malădiei, nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 6 alineatele (2), (7) și (9) și al articolului 7 alineatul (2) litera (c) și alineatul (7) din Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/789, obligațiile care îi revin în temeiul articolului 16 alineatul (1) din Directiva 2000/29/CE ⁽²⁾ și obligația de cooperare loială prevăzută la articolul 4 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

2) obligarea Republicii Italiene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Elementele aflate în posesia Comisiei, care se bazează pe informațiile furnizate de Republica Italiană, pe auditurile efectuate de Comisie, pe opiniile științifice ale EFSA și ale altor organisme, indică anchete tardive, întârzieri considerabile și deficiențe în tăierea plantelor infectate nu doar la data trimiterii avizului motivat, ci și la data introducerii prezentei acțiuni. Comisia consideră, așadar, demonstrată neîndeplinirea persistentă și generală de către Italia a obligației de a împiedica răspândirea bolii prevăzute în articolele menționate mai sus.

-
- (¹) Decizia de punere în aplicare (UE) 2015/789 a Comisiei din 18 mai 2015 privind măsuri de prevenire a introducerii în Uniune și a răspândirii în interiorul acesteia a *Xylella fastidiosa* (Wells et al.) [notificată cu numărul C(2015) 3415] (JO L 125, p. 36).
- (²) Directiva 2000/29/CE a Consiliului din 8 mai 2000 privind măsurile de protecție împotriva introducerii în Comunitate a unor organisme dăunătoare plantelor sau produselor vegetale și împotriva răspândirii lor în Comunitate (JO L 169, p. 1)
-

TRIBUNALUL

Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Keramag Keramische Werke și alții/Comisia

(Cauzele conexate T-379/10 RENV și T-381/10 RENV) ⁽¹⁾

(„Concurență – Înțelegeri – Piața franceză a produselor și accesoriilor pentru baie – Decizie de constatare a unei încălcări a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE – Participarea la înțelegere a anumitor entități – Reevaluarea elementelor de probă”)

(2018/C 294/54)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamanți în cauza T-379/10 RENV: Keramag Keramische Werke GmbH, fostă Keramag Keramische Werke AG (Ratingen, Germania) și ceilalți cinci reclamanți ale căror nume figurează în anexa la hotărâre. Reclamantă în cauza T-381/10 RENV: Sanitec Europe Oy (Helsinki, Finlanda) (reprezentanți: P. Lindfelt, K. Struckmann, avocați, și J. Killick, barrister)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: F. Castillo de la Torre, F. Ronkes Agerbeek și J. Norris-Usher, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită, pe de o parte, anularea în parte a Deciziei C(2010) 4185 final a Comisiei din 23 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (Cazul COMP/39092 – Produse și accesorii pentru baie) și, pe de altă parte, reducerea cuantumului amenzii aplicate reclamantelor prin această decizie

Dispozitivul

1) Respinge acțiunea.

2) Keramag Keramische Werke GmbH și ceilalți reclamanți ale căror nume figurează în anexă suportă, pe lângă propriile cheltuieli de judecată, pe cele efectuate de Comisia Europeană în cauzele C-613/13 P, T-379/10 RENV și T-381/10 RENV.

⁽¹⁾ JO C 301, 6.11.2010.

**Hotărârea Tribunalului din 4 iulie 2018 – Deluxe Entertainment Services Group/EUIPO (deluxe)
(Cauza T-222/14 RENV) ⁽¹⁾**

[„Marcă a Uniunii Europene – Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative deluxe – Motive absolute de refuz – Lipsa caracterului distinctiv – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 – Lipsa caracterului descriptiv – Articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001] – Obligația de motivare – Articolul 75 din Regulamentul nr. 207/2009 (devenit articolul 94 din Regulamentul 2017/1001)”]

(2018/C 294/55)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamantă: Deluxe Entertainment Services Group Inc. (Burbank, California, Statele Unite) (reprezentanți: L. Gellman, solicitor și M. Esteve Sanz, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: S. Palmero Cabezas, agent)

Obiectul

Acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a OAPI din 22 ianuarie 2014 (cauza R 1250/2013-2), privind o cerere de înregistrare a semnului figurativ deluxe ca marcă a Uniunii Europene

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Obligă Deluxe Entertainment Services Group Inc. la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 175, 10.6.2014.

Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Transtec/Comisia

(Cauza T-616/15) ⁽¹⁾

(„FED – Țări ACP – Acordul de la Cotonou – Program de sprijin pentru inițiativele culturale în țările africane de limbă portugheză – Sume plătite de Comisie entității cu atribuții de executare financiară a programului în Guineea-Bissau – Recuperare în urma unui audit financiar – Compensarea creanțelor – Proporționalitate – Îmbogățire fără justă cauză – Răspundere extracontractuală”)

(2018/C 294/56)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamantă: Transtec (Bruxelles, Belgia) (reprezentant: L. Levi, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: inițial A. Aresu și S. Bartelt, ulterior A. Aresu, agenți)

Obiectul

Pe de o parte, cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE, prin care se solicită anularea deciziilor de compensare conținute în scrisorile Comisiei din 27 august, din 7 septembrie, din 16 septembrie, din 23 septembrie și din 25 septembrie 2015, având ca obiect recuperarea sumei de 624 388,73 euro, care corespunde cuantumul unei părți din avansurile plătite reclamantei în cadrul unui program de sprijin pentru inițiativele culturale în Guineea-Bissau, finanțat prin al nouălea Fond european de dezvoltare (FED), majorat cu dobânzi de întârziere, și pe de altă parte, cerere întemeiată pe articolul 268 TFUE, prin care se solicită obținerea restituirii sumelor pretins legate de o îmbogățire fără justă cauză, precum și repararea prejudiciului pretins suferit de reclamantă din cauza comportamentului Comisiei.

Dispozitivul

- 1) Anulează în parte deciziile de compensare conținute în scrisorile Comisiei Europene din 27 august, din 7 septembrie, din 16 septembrie, din 23 septembrie și din 25 septembrie 2015, având ca obiect recuperarea sumei de 624 388,73 euro, care corespunde cuantumul unei părți din avansurile plătite reclamantei în cadrul unui program de sprijin pentru inițiativele culturale în Guineea-Bissau, finanțat prin al nouălea Fond european de dezvoltare (FED), majorat cu dobânzi de întârziere, în măsura în care vizează recuperarea unui quantum de 312 265,42 euro, care corespunde cuantumul cheltuielilor neeligibile identificate de constatarea financiară nr. 2 din Raportul de audit FED 2007/20859 referitor la devizul de program de desfășurare și de închidere sub numărul FED/2010/249-005.
- 2) Respinge în rest acțiunea.
- 3) Comisia și Transtec suportă fiecare propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 27, 25.1.2016.

Hotărârea Tribunalului din 5 iulie 2018 – Spania/Comisia

(Cauza T-88/17) ⁽¹⁾

[„FEADR – Ultimul an de execuție din perioada de programare 2007-2013 – Verificarea conturilor agențiilor de plăți ale statelor membre – Decizie prin care se declară nereutilizabilă o anumită sumă în cadrul programului de dezvoltare rurală al comunității autonome Extremadura – Metodă de calcul – Articolul 69 alineatul (5b) din Regulamentul (CE) nr. 1698/2005 – Încredere legitimă”]

(2018/C 294/57)

Limba de procedură: spaniola

Părțile

Reclamant: Regatul Spaniei (reprezentanți: M. A. Sampol Pucurull și M. J. García-Valdecasas Dorrego, agenți)

Pârâtă: Comisia Europeană (reprezentanți: J. Aquilina și M. Morales Puerta, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 263 TFUE prin care se solicită anularea în parte a Deciziei de punere în aplicare (UE) 2016/2113 a Comisiei din 30 noiembrie 2016 privind verificarea conturilor agențiilor de plăți ale statelor membre în ceea ce privește cheltuielile finanțate de Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală (FEADR) în cursul ultimului an de execuție din perioada de programare 2007-2013 a FEADR (16 octombrie 2014-31 decembrie 2015) (JO 2016, L 327, p. 79), prin care Comisia a calificat drept „sumă nereutilizabilă” suma de 5 364 682,52 euro în cadrul verificării conturilor agenției de plăți din Extremadura

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Obligă Regatul Spaniei la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 95, 27.3.2017.

Hotărârea Tribunalului din 30 mai 2018 – RT/Parlamentul

(Cauza T-98/17) ⁽¹⁾

[„Funcție publică – Funcționari – Concediu de boală – Articolul 59 alineatul (1) din Statut – Norme interne privind examinările medicale în legătură cu absența de la locul de muncă din motive medicale și examinările medicale periodice ale persoanelor care solicită prestații de invaliditate – Certificat medical – Lipsa semnăturii și a ștampilei medicului – Consultație medicală la distanță prin intermediul internetului – Refuz de primire”]

(2018/C 294/58)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamant: RT (reprezentant: C. Bernard-Glanz, avocat)

Pârâtă: Parlamentul European (reprezentanți: J. Steele și E. Taneva, agenți)

Obiectul

Cereră întemeiată pe articolul 270 TFUE, având ca obiect anularea deciziei Parlamentului din 30 iunie 2016 de respingere ca inadmisibil ca certificat medical prin care se prescrie un concediu medical a unui document prezentat de reclamant la 27 iunie 2016.

Dispozitivul

- 1) Anulează decizia Parlamentului European din 30 iunie 2016 de respingere ca inadmisibil ca certificat medical prin care se prescrie un concediu medical a unui document prezentat de RT la 27 iunie 2016.
- 2) Parlamentul este obligat la plata cheltuielilor de judecată.

⁽¹⁾ JO C 129, 24.4.2017.

Hotărârea Tribunalului din 29 iunie 2018 – HF/Parlamentul(Cauza T-218/17) ⁽¹⁾

[„Funcție publică – Agenți contractuali – Articolul 24 din statut – Cerere de asistență – Articolul 12a din statut – Hărțuire morală – Comitet consultativ cu privire la hărțuire și prevenirea sa la locul de muncă – Decizie de respingere a cererii de asistență – Dreptul de a fi ascultat – Principiul contradictorialității – Refuzul comunicării avizului comitetului consultativ și a proceselor-verbale de audiere a martorilor – Durata procedurii administrative – Termen rezonabil”]

(2018/C 294/59)

Limba de procedură: franceza

Părțile

Reclamant: HF (reprezentant: A. Tymen, avocat)

Pârât: Parlamentul European (reprezentați: E. Taneva și M. Ecker, agenți)

Obiectul

Cerere întemeiată pe articolul 270 TFUE având ca obiect, pe de o parte, anularea Deciziei din 3 iunie 2016 a Parlamentului prin care Autoritatea împuternicită să încheie contractele de angajare a acestei instituții a respins cererea de asistență formulată de reclamant la data de 11 decembrie 2014 și, pe de altă parte, repararea prejudiciului pe care pretinde că l-ar fi suferit din cauza inegalităților săvârșite de această autoritate în prelucrarea cererii de asistență.

Dispozitivul

- 1) Respinge acțiunea.
- 2) Parlamentul European suportă propriile cheltuieli de judecată și este condamnat la plata a un sfert din cheltuielile efectuate de HF.
- 3) HF suportă trei părți din propriile cheltuieli de judecată.

⁽¹⁾ JO C 178, 6.6.2017.

Hotărârea Tribunalului din 3 iulie 2018 – Vienna International Hotelmanagement/EUIPO (Vienna House și VIENNA HOUSE)(Cauzele T-402/17 și T-403/17) ⁽¹⁾

[„Marcă a Uniunii Europene – Cereri de înregistrare a mărcilor Uniunii Europene verbală Vienna House și figurativă VIENNA HOUSE – Motiv absolut de refuz – Caracter descriptiv – Lipsa caracterului distinctiv – Articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 [devenit articolul 7 alineatul (1) literele (b) și (c) din Regulamentul 2017/1001]”]

(2018/C 294/60)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Vienna International Hotelmanagement AG (Viena, Austria) (reprezentant: E. Zrzavy, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (reprezentant: D. Hanf, agent)

Obiectul

Două acțiuni formulate împotriva Deciziilor Camerei a patra de recurs a EUIPO din 25 aprilie 2017 (cauzele R 333/2016-4 și R 332/2016-4) privind cererile de înregistrare, pe de o parte, a semnului verbal Vienna House și, pe de altă parte, a semnului figurativ VIENNA HOUSE ca mărci ale Uniunii Europene

Dispozitivul

- 1) *Conexează cauzele T-402/17 și T-403/17 în vederea pronunțării prezentei hotărâri.*
- 2) *Respinge acțiunile.*
- 3) *Obligă Vienna International Hotelmanagement AG la plata cheltuielilor de judecată.*

⁽¹⁾ JO C 277, 21.8.2017.

Acțiune introdusă la 23 mai 2018 – García Ruiz/Parlamentul**(Cauza T-322/18)**

(2018/C 294/61)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile**

Reclamant: Faustino-Francisco García Ruiz (Alcorcón, Spania) (reprezentant: C. Manzano Ledesma, avocat)

Pârât: Parlamentul European

Concluziile

Reclamantul solicită Tribunalului:

- reținerea faptului că prin prezenta acțiune este atacat actul Comisiei pentru petiții și, după aprecierea admisibilității acțiunii, constatarea încălcării drepturilor, garantându-se astfel interesele reclamantului în fața Tribunalului.
- obligarea, dacă este cazul, la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantul susține următoarele:

Acțiunea este formulată pentru motivul că Comisia pentru petiții din cadrul Parlamentului European nu a adresat reclamantului un act distinct de o recomandare sau de un aviz, dreptul reclamantului nefiind astfel protejat, cu încălcarea Tratatului, conform articolului 232 alineatul (3) TCE și articolului 265 alineatul (3) TFUE.

Deciziile adoptate de administrația publică a Comunidad de Madrid și de instanțe îi cauzează reclamantului un prejudiciu în ceea ce privește drepturile și interesele sale economice, cu încălcarea dreptului de a percepe o prestație în completarea pensiei publice recunoscute de Comunidad de Madrid.

Decizia administrativă a Comunidad de Madrid și hotărârile pronunțate de instanțe creează o diferență de tratament, precum și o discriminare în ceea ce privește prestația primită de pensionari (ieșiți la pensie în mod voluntar sau forțat).

Uniunea Europeană are competență în materie de pensii, drept pentru care Tribunalului îi revine sarcina de a garanta dreptul reclamantului o dată ce administrația publică și instanțele naționale i-au respins dreptul conferit de jurisprudența constantă a instanțelor Uniunii, precum și de directivele privind egalitatea de remunerare, în lipsa unei diferențe obiective de fapt și de drept în ceea ce privește perceperea prestației de către cele două categorii de pensionari menționate.

Acțiune introdusă la 31 mai 2018 – NEC Corporation/Comisia

(Cauza T-341/18)

(2018/C 294/62)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: NEC Corporation (Tokyo, Japonia) (reprezentanți: R. Bachour, Solicitor, O. Brouwer și A. Pliego Selie, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei C(2018) 1768 final a Comisiei din 21 martie 2018 privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul AT.40136 – Condensatoare), în măsura în care prin aceasta se constată că reclamanta a încălcat articolul 101 TFUE/articolul 53 din Acordul privind SEE,
- cu titlu subsidiar, anularea deciziei atacate în măsura în care aplică o amendă reclamantei, și/sau
- cu titlu mai subsidiar, exercitarea competenței sale de fond pentru a adapta cuantumul amenzii – în lumina argumentelor prezentate la motivele 1 și 2 – la un nivel care este prevăzut de lege, rațiunea conceptului juridic al recidivei ca circumstanță agravantă justificând o majorare a unei amenzi, și care este proporțional, și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive.

1. Primul motiv este întemeiat pe faptul că decizia atacată cuprinde erori vădite de drept și de apreciere și este viciată de o lipsă de motivare, atunci când aplică recidiva ca circumstanță agravantă la amendarea NEC Corporation, și pe faptul că amenda aplicată NEC Corporation încalcă principiul proporționalității.
2. Al doilea motiv este întemeiat pe faptul că decizia atacată încalcă dreptul la apărare al reclamantei atunci când sugerează la articolul 1 că reclamanta însăși a participat la încălcarea constatată, deși acest lucru nu a fost prezentat, nici măcar sugerat, în comunicarea privind obiecțiunile. Mai mult, această constatare ar fi eronată de drept și de fapt și ar conține aprecieri și motivări contradictorii, deoarece ar recunoaște (dar califica drept irelevant) faptul că NEC Corporation nu avea cunoștință de încălcare și, totodată, ar considera NEC Corporation în mod explicit răspunzătoare în calitate de întreprindere-mamă pentru (presupusul) control asupra Tokin Corporation într-o anumită perioadă.

3. Al treilea motiv este întemeiat pe faptul că Comisia a omis să aplice aceeași reducere cuantumului de bază al amenzii pe care a impus-o Tokin Corporation precum cea aplicată cuantumului de bază utilizat pentru amenda impusă NEC Corporation și, de asemenea, pe faptul că aceasta ar fi trebuit să aplice o valoare medie a vânzărilor pentru stabilirea amenzii, în loc să se bazeze pe o valoare nereprezentativă a vânzărilor din ultimul an al încălcării constatate. Aceste deficiențe ar conduce la erori în calcularea amenzii și/sau ar determina o amendă disproporționată (și o lipsă de motivare pentru primul element, întrucât nu se precizează în motivarea deciziei atacate de ce aceeași reducere aparent nu a fost aplicată asupra cuantumului de bază utilizat pentru amenda aplicată NEC Corporation).

Acțiune introdusă la 30 mai 2018 – Nichicon Corporation/Comisia

(Cauza T-342/18)

(2018/C 294/63)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Nichicon Corporation (Kyoto, Japonia) (reprezentanți: A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger și H. Kühnert, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea în totalitate a Deciziei C(2018) 1768 final a Comisiei din 21 martie 2018 privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul AT.40136 – Condensatoare), în măsura în care o privește pe reclamantă;
- cu titlu subsidiar, anularea în parte:
 - a. a articolului 1 litera (f) din decizia atacată, care constată că reclamanta a participat la o încălcare unică și continuă a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE în sectorul condensatoarelor electrolitice, care acoperă integral SEE și care constă în înțelegeri și/sau practici concertate având ca obiect coordonarea politicii în materie de prețuri de la 26 iunie 1998 până la 31 mai 2010,
 - b. a articolului 2 litera (i) din decizia atacată, care aplică reclamantei o amendă de 72 901 000 de euro și
- reducerea amenzii aplicate reclamantei în temeiul articolului 261 TFUE și al articolului 31 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului⁽¹⁾;
- în orice caz, substituirea aprecierii Comisiei cu propria apreciere în ceea ce privește cuantumul amenzii și reducerea amenzii aplicate reclamantei în temeiul articolului 261 TFUE și al articolului 31 din Regulamentul (CE) nr. 1/2013 al Consiliului și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată în temeiul articolului 134 din Regulamentul de procedură al Tribunalului.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă cinci motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe erori materiale de fapt

Erorile materiale de fapt invocate se referă în special la trei perioade de contacte. Reclamanta susține că Comisia a efectuat constatări de fapt eronate care nu au fost demonstrate suficient. În consecință, Comisia ar fi apreciat în mod nejustificat încălcarea articolului 101 TFUE.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe erori de drept privind calificarea drept încălcare unică și continuă și prezumția privind răspunderea reclamantei pentru participare

Al doilea motiv privește presupusele erori săvârșite de Comisie privind atât calificarea contactelor identificate drept o încălcare unică și continuă, cât și răspunderea reclamantei pentru o astfel de încălcare. În primul rând, Comisia nu ar fi reușit să stabilească corespunzător cerințelor legale întinderea unei încălcări unice și continue. În al doilea rând, Comisia ar fi considerat în mod neîntemeiat că reclamanta este răspunzătoare pentru contacte la care nu a participat. În al treilea rând, Comisia ar fi concluzionat în mod greșit că încălcarea a continuat fără întrerupere înainte de 7 noiembrie 2003. În al patrulea rând, Comisia ar fi considerat în mod neîntemeiat că reclamanta este răspunzătoare pentru participarea neîntreruptă la o încălcare unică și continuă după 10 noiembrie 2008. În consecință, dreptul Comisia de a-i aplica penalități reclamantei s-ar fi prescris. În al cincilea rând, Comisia ar fi considerat în mod greșit că participarea reclamantei la o încălcare unică și continuă a continuat în pofida unei distanțări exprese.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe necompetență

4. Al patrulea motiv, întemeiat pe o eroare vădită de apreciere în stabilirea amenzii

În cel de al patrulea motiv, reclamanta prezintă presupusele erori vădite de apreciere în stabilirea amenzii. În primul rând, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității și orientările sale privind calcularea amenzilor prin luarea în considerare în mod eronat a valorii totale a vânzărilor în SEE ca bază pentru calculul amenzii. În al doilea și al treilea rând, prin determinarea în mod greșit atât a coeficientului de gravitate, cât și a cuantumului suplimentar, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității, obligația de motivare, precum și principiul *ne bis in idem*. În al patrulea rând, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității, obligația sa de motivare și principiul egalității de tratament, omițând să reflecte în mod corespunzător în amendă participarea limitată a reclamantei. Mai mult, Comisia ar fi încălcat principiul proporționalității și orientările sale privind metoda de calcul al amenzii prin neluarea în considerare a circumstanțelor atenuante ale reclamantei, a neglijenței, a rolului său substanțial limitat și a comportamentului său concurențial.

5. Al cincilea motiv, întemeiat pe încălcarea normelor fundamentale de procedură

Al cincilea motiv privește presupusa încălcare de către Comisie a normelor fundamentale de procedură în sensul articolului 263 TFUE prin faptul că a omis să transmită Nichicon o comunicare suplimentară privind obiecțiunile și prin stabilirea unui termen prea scurt pentru ca aceasta să își poată pregăti apărarea.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003 L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Acțiune introdusă la 3 iunie 2018 – Tokin Corporation/Comisia**(Cauza T-343/18)**

(2018/C 294/64)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamantă: Tokin Corporation (Sendai City, Japonia) (reprezentanți: C. Thomas, T. Yuen și M. Perez, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea articolului 2 litera (f) din Decizia C(2018) 1768 a Comisiei din 21 martie 2018 în măsura în care în temeiul acestuia se aplică TOKIN Corporation o amendă de 5 036 000 de euro, în solidar cu NEC Corporation;
- stabilirea amenzii aplicate TOKIN Corporation în temeiul articolului 2 litera (f) din decizia respectivă, în solidar cu NEC Corporation, într-un quantum mai mic;
- anularea articolului 2 litera (g) din decizia respectivă, în măsura în care în temeiul acestuia se aplică TOKIN Corporation o amendă de 8 814 000 de euro;
- stabilirea amenzii aplicate TOKIN Corporation în temeiul articolului 2 litera (g) din decizia respectivă într-un quantum mai mic; și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă două motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că decizia Comisiei a încălcat articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 ⁽¹⁾ și principiul egalității de tratament, întemeindu-se pe data de 2011/12 ca dată de referință pentru stabilirea valorii vânzărilor sale.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia a încălcat articolul 23 alineatul (3) din Regulamentul nr. 1/2003 și principiul răspunderii personale prin aplicarea reducerii pentru circumstanțe atenuante cuantumului de bază al amenzii, în loc să se reducă coeficientul de gravitate utilizat pentru calcularea cuantumului de bază, în legătură cu un aspect al încălcării pentru care reclamanta a fost considerată răspunzătoare.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Acțiune introdusă la 4 iunie 2018 – Rubycon and Rubycon Holdings/Comisia**(Cauza T-344/18)**

(2018/C 294/65)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamante: Rubycon Corp. (Ina City, Japonia) și Rubycon Holdings Co. Ltd (Ina City) (reprezentanți: J. Rivas Andrés, A. Federle și M. Relange, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei C(2018) 1768 final a Comisiei din 21 martie 2018 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE în cauza AT.40136 – Condensatoare – în măsura în care se referă la Rubycon, în special a articolului 1 litera (h), a articolului 2 litera (k), a articolului 2 alineatul (l) și a articolului 4;
- dispunerea unei reduceri substanțiale a amenzii impuse Rubycon în temeiul articolului 2 din decizia atacată la un nivel care nu este discriminatoriu și recompensarea nivelului excepțional de cooperare al Rubycon;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamante.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă două motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată este viciată de o eroare de drept în ceea ce privește refuzul Comisiei de a acorda Rubycon beneficiul „imunității parțiale” în temeiul punctului 26 din Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri ⁽¹⁾ pentru o gravitate mai mare a încălcării.
2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că decizia atacată este insuficient motivată și viciată de o eroare de drept cu privire la concluziile Comisiei de a nu se îndepărta de Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 1/2003 ⁽²⁾ și de a nu acorda Rubycon o reducere suplimentară a amenzii, cu încălcarea principiilor dreptului Uniunii Europene privind proporționalitatea și egalitatea de tratament și a principiului individualizării pedepselor și a sancțiunilor.

⁽¹⁾ Comunicarea Comisiei privind imunitatea la amenzi și reducerea cuantumului amenzilor în cauzele referitoare la înțelegeri (JO 2006 C 298, p. 17, Ediție specială, 08/vol. 5, p. 3).

⁽²⁾ Orientări privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006 C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264).

Acțiune introdusă la 5 iunie 2018 – Ukrselhosprom PCF și Versobank/ECB**(Cauza T-351/18)**

(2018/C 294/66)

*Limba de procedură: engleza***Părțile**

Reclamante: Ukrselhosprom PCF LLC (Solone, Ucraina) și Versobank AS (Talinn, Estonia) (reprezentanți: O. Behrends, L. Feddern și M. Kirchner, avocați)

Pârâtă: Banca Centrală Europeană (BCE)

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea deciziei Băncii Centrale Europene ECB/SSM/2018–EE-1 WHD-2017-0012 din 26 martie 2018 prin care s-a retras autorizația de funcționare bancară a Versobank AS;
- obligarea pârâtei la plata în întregime a cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă unsprezece motive.

1. Primul motiv, prin care susțin că BCE nu are competența de a adopta o decizie cu privire la lichidarea Versobank AS.
2. Al doilea motiv, prin care susțin că BCE nu a realizat o evaluare proprie cu privire la aspectele legate de combaterea spălării banilor (CSB) și a finanțării terorismului (FT), care au stat la baza acesteia.
3. Al treilea motiv, prin care susțin că BCE nu a reușit să investigheze și să evalueze cu atenție și în mod imparțial toate aspectele relevante ale cauzei, în special în ceea ce privește riscurile legate de combaterea spălării banilor (CSB) și a finanțării terorismului (FT) și respectarea principiilor.
4. Al patrulea motiv, prin care susțin că BCE a respins în mod nejustificat alte opțiuni, în special cea de a vinde Versobank sau de a da posibilitatea Versobank de a opta pentru lichidare voluntară.
5. Al cincilea motiv, prin care susțin că BCE a încălcat principiul egalității de tratament.
6. Al șaselea motiv, prin care susțin că BCE a încălcat principiul proporționalității.
7. Al șaptelea motiv, prin care susțin că BCE a încălcat principiul așteptărilor legitime și pe cel al certitudinii juridice.
8. Al optulea motiv, prin care susțin că BCE a săvârșit un abuz de putere.
9. Al nouălea motiv, prin care susțin că BCE a încălcat dreptul acestora de a fi ascultate.
10. Al zecelea motiv, prin care susțin că BCE a încălcat dreptul acestora la apărare.
11. Al unsprezecelea motiv, prin care susțin că BCE nu a motivat în mod adecvat decizia.

Acțiune introdusă la 5 iunie 2018 – Nippon Chemi-Con Corporation/Comisia

(Cauza T-363/18)

(2018/C 294/67)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Nippon Chemi-Con Corporation (Tokyo, Japonia) (reprezentanți: H. Niemeyer, M. Röhrig, D. Schlichting și I. Stoicescu, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea în întregime sau în parte a Deciziei Comisiei Europene din 21 martie 2018 privind o procedură de aplicare a articolului 101 TFUE și a articolului 53 din Acordul privind SEE (AT.40136 – Condensatoare);
- cu titlu subsidiar, anularea articolului 2 litera (g) din Decizia Comisiei din 21 martie 2018;
- cu titlu subsidiar, reducerea amenzii aplicate reclamantei la articolul 2 litera (g) din Decizia Comisiei Europene din 21 martie 2018 prin exercitarea competenței de fond a acestuia în conformitate cu articolul 261 TFUE și cu articolul 31 din Regulamentul nr. 1/2003;
- obligarea Comisiei Europene la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă șase motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe o încălcare a dreptului de a fi ascultat și a articolului 41 din Carta drepturilor fundamentale

Reclamanta susține că Comisia i-a încălcat dreptul de a fi ascultată prin faptul că nu i-a acordat acces la toate înscrisurile din dosar la care a făcut trimitere în decizia atacată, prin faptul că nu a pus la dispoziție toate probele potențial dezincriminatoire, prin faptul că nu a emis o comunicare suplimentară privind obiecțiunile pentru a remedia deficiențele comunicării inițiale privind obiecțiunile, în locul unei scrisori privind situația de fapt, și prin neacordarea unui acces adecvat la procesele verbale ale reuniunilor cu celelalte părți.

2. Al doilea motiv, întemeiat pe faptul că Comisia nu a furnizat dovezi precise și concordante cu privire la o încălcare cu impact asupra SEE pentru întreaga durată a presupusei încălcări

În plus, Comisia nu ar fi furnizat dovezi precise și concordante cu privire la o încălcare cu impact asupra SEE pe întreaga durată a presupusei încălcări, în special pentru reuniunile ECC (1998-2003) și pentru reuniunile trilaterale și multilaterale și pentru impactul lor asupra SEE între 2009 și 2012.

3. Al treilea motiv, întemeiat pe faptul nu existau dovezi suficiente cu privire la o încălcare unică și continuă

Potrivit reclamantei, Comisia nu ar fi demonstrat existența unei încălcări continue și unice care să includă toate tipurile de presupuse reuniuni cu privire la toate condensatoarele electrolitice din aluminiu și la toate condensatoarele electrolitice din tantal pentru o perioadă de paisprezece ani și cu impact asupra SEE, întrucât aceasta nici nu a definit în mod suficient un plan de ansamblu care să urmărească un scop economic anticoncurențial unic, nici nu a dovedit că a existat o legătură de complementaritate între diferitele reuniuni.

4. Al patrulea motiv, întemeiat pe faptul că nu a existat o încălcare prin obiect

De asemenea, Comisia nu ar fi demonstrat nici că comportamentul anticoncurențial a reprezentat o încălcare prin obiect, deoarece presupusele schimburi de informații referitoare la prețuri și la nivelul ofertei viitoare în cursul reuniunilor și contactelor cu relevanță pentru vânzările din SEE au fost sporadice și cu un caracter foarte limitat.

5. Al cincilea motiv, întemeiat pe o presupusă necompetență a Comisiei

În plus, Comisia s-ar fi declarat competentă în mod eronat cu privire la presupusa încălcare, întrucât nu a furnizat suficiente dovezi care să lege presupusa încălcare de SEE. Comisia ar fi ignorat dovada că în esență niciunul din contactele bilaterale și trilaterale nu a avut vreun efect asupra vânzărilor din SEE, deoarece contactele s-au axat pe clienții neeuropeni. Comisia nu și-ar fi dovedit afirmațiile potrivit cărora producătorii japonezi de condensatoare au luat parte la reuniuni cu scopul de a reduce concurența în SEE.

6. Al șaselea motiv, întemeiat pe o încălcare a articolului 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003⁽¹⁾, a Orientărilor Comisiei privind calcularea amenzilor⁽²⁾ și a principiilor fundamentale privind calcularea cuantumului amenzilor, în special a principiilor egalității de tratament și proporționalității

În sfârșit, reclamanta susține că Comisia a încălcat articolul 23 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 1/2003, Orientările Comisiei privind calcularea amenzilor și principiile fundamentale privind calcularea cuantumului amenzilor, în special principiile egalității de tratament și proporționalității, prin luarea în considerare a unei valori disproporționate a vânzărilor și prin ignorarea legăturilor limitate cu SEE ale presupusei încălcări.

⁽¹⁾ Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p.1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

⁽²⁾ Orientări privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264).

Acțiune introdusă la 25 iunie 2018 – Intas Pharmaceuticals/EUIPO – Laboratorios Indas (INTAS)

(Cauza T-380/18)

(2018/C 294/68)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Intas Pharmaceuticals Ltd (Ahmedabad, India) (reprezentant: M. Edenborough, QC)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Laboratorios Indas, SA (Pozuelo de Alarcón, Spania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: reclamanta în fața Tribunalului

Marca în litigiu: cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale INTAS – cererea de înregistrare nr. 14 153 811

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei a patra de recurs a EUIPO din 16 aprilie 2018 în cauza R 815/2017-4

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- în subsidiar, reformarea deciziei atacate astfel încât opoziția să fie trimisă diviziei de opoziție pentru a reevalua opoziția;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă în cadrul prezentei acțiuni și a cheltuielilor de judecată în fața camerei de recurs;
- în subsidiar, dacă cealaltă parte în fața camerei de recurs intervine, obligarea EUIPO și a intervenientei în solidar la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă în cadrul prezentei acțiuni și a cheltuielilor de judecată în fața camerei de recurs.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Ațiune introdusă la 26 iunie 2018 – Sta*Ware EDV Beratung/EUIPO – Accelerate IT Consulting (businessNavi)**(Cauza T-383/18)**

(2018/C 294/69)

*Limba în care a fost formulată acțiunea: germana***Părțile**

Reclamantă: Sta*Ware EDV Beratung GmbH (Starnberg, Germania) (reprezentanți: M. Bölling și M. Graf, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Accelerate IT Consulting GmbH (Ahlen, Germania)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă businessNavi – cererea de înregistrare nr. 9155698

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 2 mai 2018 în cauza R 434/2017-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate, în măsura în care prin aceasta s-a anulat decizia diviziei de anulare din 16 februarie 2017 (Nulitate nr. 12 336 C) și a declarat că se menține în registru marca Uniunii nr. 9 155 698 businessNavi (marcă figurativă) pentru următoarele servicii din clasa 42:

actualizarea de software, servicii de consultanță informatică, consultanță în materie de software, analiză de sisteme informatice, concepere de sisteme informatice, administrarea datelor pe servere, servicii de programator informatician, consultanță informatică (servicii de informatician), elaborare de programe de calculator, consultanță în materie de hardware și software, implementare de programe de calculator în rețea, instalare și întreținere de software pentru accesul la internet, instalare de programe de calculator, configurare de rețele informatice cu ajutorul software-ului, supraveghere și analiză privind funcționarea rețelelor, administrare de servere, gestionarea de proiecte tehnice în sectorul informatic

- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 58 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului raportat la norma 22 alineatele (3) și (4) și la norma 40 alineatul (5) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95 al Comisiei.

Acțiune introdusă la 27 iunie 2018 – Iccrea Banca/Comisia și SRB**(Cauza T-386/18)**

(2018/C 294/70)

*Limba de procedură: italiana***Părțile**

Reclamantă: Iccrea Banca SpA Istituto Centrale del Credito Cooperativo (Roma, Italia) (reprezentanți: P. Messina, F. Isgro și A. Dentoni Litta, avocați)

Pârâte: Comisia Europeană, Comitetul unic de rezoluție

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea, în temeiul articolului 263 TFUE, a deciziei Comitetului unic de rezoluție SRB/ES/SRF/2018/03 din 12 aprilie 2018 și, dacă este cazul, a anexelor sale, precum și a tuturor celorlalte eventuale decizii ale Comitetului unic de rezoluție, chiar necunoscute, pe baza cărora Banca d'Italia (Banca Italiei) a adoptat decizia nr. 0517765/18 din 27 aprilie 2018 și decizia nr. 0646641/18 din 28 mai 2018;
- despăgubirea Iccrea Banca pentru prejudiciul care i-a fost cauzat de Comitetul unic de rezoluție în exercitarea funcțiilor sale de stabilire a contribuțiilor datorate de reclamantă, prejudiciu care constă în plăți mai semnificative suportate de Iccrea Banca;
- cu titlu subsidiar, dacă cererile de mai sus nu sunt admise, declararea invalidității articolului 5 alineatul (1) literele (a) și (f) [din Regulamentul delegat (UE) 2015/63] (sau, dacă este cazul, a întregului regulament) pentru încălcarea principiilor fundamentale ale egalității de tratament, nediscriminării și proporționalității;
- în orice caz, obligarea Comitetului unic de rezoluție la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Prezenta acțiune este îndreptată împotriva deciziei Comitetului unic de rezoluție SRB/ES/SRF/2018/03 din 12 aprilie 2018 și a anexelor sale, precum și a tuturor deciziilor ulterioare ale acestuia, chiar necunoscute, pe baza cărora au fost determinate contribuțiile datorate de reclamantă în temeiul Regulamentului delegat (UE) 2015/63 ⁽¹⁾.

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă patru motive.

1. Primul motiv se întemeiază pe lipsa cercetării, pe o eroare de apreciere a situației de fapt, pe încălcarea și aplicarea eronată a articolului 5 [alineatul (1)] litera (a) din Regulamentul 2015/63, precum și pe încălcarea principiilor nediscriminării și buneii administrări
 - Reclamanta arată în această privință că Comitetul unic de rezoluție a făcut o aplicare a eronată a articolului 5 [alineatul (1)] litera (a) din Regulamentul 2015/63 în efectuarea calculului contribuțiilor datorate de reclamantă, în măsura în care nu a ținut seama de aplicarea datoriilor intragrup.

2. Al doilea motiv se întemeiază pe lipsa cercetării, pe o eroare de apreciere a situației de fapt, pe încălcarea și aplicarea eronată a articolului 5 [alineatul (1)] litera (f) din Regulamentul 2015/63, precum și pe încălcarea principiilor nediscriminării și buneii administrări
- Reclamanta arată în această privință că Comitetul unic de rezoluție a făcut o aplicare a eronată a articolului 5 [alineatul (1)] litera (f) din Regulamentul 2015/63 prin crearea unei situații de dublă contabilizare.
3. Al treilea motiv se întemeiază pe nelegalitatea comportamentului unui organ al Uniunii, care angajează răspunderea sa extracontractuală, în temeiul articolului 268 TFUE
- Reclamanta arată în această privință că comportamentul Comitetului unic de rezoluție prezintă toate elementele impuse dintotdeauna de jurisprudența europeană pentru a formula o asemenea cerere, și anume nelegalitatea comportamentului imputat instituțiilor, un prejudiciu efectiv și o legătură de cauzalitate între comportament și prejudiciu.
4. Al patrulea motiv se întemeiază, cu titlu subsidiar și incident, pe încălcarea principiilor efectivității, echivalenței și egalității de tratament, care determină inaplicabilitatea Regulamentului 2015/63
- Reclamanta arată în această privință că eventuala contrarietate între regulamentul respectiv și situația reclamantei ar încălca principiile menționate mai sus în măsura în care, pe de o parte, persoane care se află în aceeași situație de fapt precum Iccrea ar fi supuse unor scutiri de contribuții, ceea ce ar agrava în mod ilegal situația reclamantei și ar avea drept consecință ca situații similare să fie tratate diferit.

⁽¹⁾ Regulamentul delegat (UE) 2015/63 al Comisiei din 21 octombrie 2014 de completare a Directivei 2014/59/UE a Parlamentului European și a Consiliului în ceea ce privește contribuțiile *ex ante* la mecanismele de finanțare a rezoluției (JO 2015 L 11, p. 44).

Acțiune introdusă la 28 iunie 2018 – Mellifera/Comisia

(Cauza T-393/18)

(2018/C 294/71)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: Mellifera e. V., Vereinigung für wesensgemäße Bienenhaltung (Rosenfeld, Germania) (reprezentant: A. Willand, avocat)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea Deciziei Ares (2018) 2087165 a Comisiei din 19 aprilie 2018 notificată reclamantei în aceeași zi;
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă următorul motiv:

Încălcarea articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 ⁽¹⁾, coroborat cu articolul 2 alineatul (1) litera (g) din regulamentul menționat și cu Convenția Aarhus ⁽²⁾

- Reclamanta susține că reînnoirea aprobării substanței active „glifosat” reprezintă un act administrativ care poate face obiectul unei reexaminări în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul nr. 1367/2006.
- Aceasta susține, pe de altă parte, că reînnoirea aprobării constituie o „măsură cu un domeniu de aplicare individual” întrucât, în cadrul procedurii de aprobare, se adoptă o decizie cu privire la solicitant.
- Reclamanta mai susține că, în aplicarea reglementării în vigoare, aprobarea substanței active „glifosat” ar fi trebuit acordată numai împreună cu restricțiile și în condițiile corespunzătoare pentru protejarea biodiversității.
- În cele din urmă, aceasta critică viciile procedurale care afectează reînnoirea aprobării substanței active „glifosat”.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organismele comunitare, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO 2006, L 264, p. 13).

(²) Convenția Comisiei Economice pentru Europa a Organizației Națiunilor Unite (CEE-ONU) privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziei și accesul la justiție în probleme de mediu.

Acțiune introdusă la 27 iunie 2018 – TrekStor/EUIPO (Theatre)

(Cauza T-399/18)

(2018/C 294/72)

Limba de procedură: germana

Părțile

Reclamantă: TrekStor Ltd (Hongkong, China) (reprezentanți: O. Spieker, Rechtsanwalt, A. Schönfleisch, Rechtsanwältin, M. Alber, Rechtsanwalt)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală Theatre – cererea de înregistrare nr. 16 374 886

Decizia atacată: Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 26 aprilie 2018 în cauza R 2238/2017-2

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 7 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 2 iulie 2018 – Zhadanov/EUIPO (PDF Expert)**(Cauza T-404/18)**

(2018/C 294/73)

*Limba de procedură: engleza***Părțile***Reclamant:* Igor Zhadanov (Odessa, Ucraina) (reprezentant: P. Olson, avocat)*Pârât:* Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)**Datele privind procedura în fața EUIPO***Marca în litigiu:* cererea de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale „PDF Expert” – cererea de înregistrare nr. 16 257 735*Decizia atacată:* Decizia Camerei a doua de recurs a EUIPO din 18 aprilie 2018 în cauza R 1813/2017-2**Concluziile**

Reclamantul solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- admiterea cererii de înregistrare a mărcii Uniunii Europene nr.16 257 735 pentru următoarele produse: programe de aplicații informatice pentru computere personale, pentru telefoane mobile și pentru dispozitive electronice portabile, și anume programe pentru vizualizarea, editarea și gestionarea documentelor PDF;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- camera de recurs a săvârșit o eroare prin faptul că nu a recunoscut natura specială a produselor solicitate;
- camera de recurs a săvârșit o eroare în evaluarea probelor prezentate atunci când a concluzionat că marca solicitată nu beneficia de un caracter distinctiv dobândit prin utilizare.

Acțiune introdusă la 3 iulie 2018 – Holmer Dahl/SRB**(Cauza T-405/18)**

(2018/C 294/74)

*Limba de procedură: spaniola***Părțile***Reclamantă:* Helene Holmer Dahl (Madrid, Spania) (reprezenți: R. Vallina Hoset, A. Sellés Marco, C. Iglesias Megías și A. Lois Perreau de Pinninck, avocați)*Pârât:* Comitetul unic de rezoluție

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- constatarea răspunderii extracontractuale a Comitetului unic de rezoluție și obligarea acestuia la repararea prejudiciului suferit de reclamantă, rezultat totalitatea acțiunilor și omisiunilor acestuia care au privat-o de acțiunile BANCO POPULAR ESPAÑOL, S.A. pe care le deține;
- obligarea Comitetului să plătească reclamantei, cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul material și moral suferit („suma exigibilă”):
 - pentru prejudiciul material, cuantumul total de 160 558,41 euro, pentru amortizarea acțiunilor Banco Popular și
 - pentru prejudiciul moral, un cuantum de până la 160 558,41 euro sau cuantumul pe care Tribunalul va considera adecvat să îl acorde;
- majorarea sumei exigibile cu dobânzi compensatorii începând de la 7 iunie 2017 și până la pronunțarea hotărârii de soluționare a prezentei acțiuni;
- majorarea sumei exigibile cu dobânzile penalizatoare corespunzătoare, de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză și până la plata integrală a sumei exigibile, la rata stabilită de BCE pentru principalele operațiuni de refinanțare, majorată cu două puncte procentuale;
- obligarea Comitetului unic de rezoluție la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

Motivele și principalele argumente sunt similare celor invocate în cauza T-659/17, Vallina Fonseca/Comitetul unic de rezoluție (JO 2017, C 424, p. 42).

Acțiune introdusă la 2 iulie 2018 – mobile.de/EUIPO – Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (mobile.ro)

(Cauza T-412/18)

(2018/C 294/75)

Limba în care a fost formulată acțiunea: germana

Părțile

Reclamantă: mobile.de GmbH (Dreilinden, Germania) (reprezentant: T. Lührig, avocat)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Droujestvo S Ogranichena Otgovornost „Rezon” (Sofia, Bulgaria)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Titularul mărcii în litigiu: reclamanta

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene figurativă mobile.ro – marca Uniunii Europene nr. 8 838 542

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de declarare a nulității

Decizia atacată: Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 29 martie 2018 în cauza R 111/2015-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 18 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 64 alineatele (2) și (3) din Regulamentul nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;
- încălcarea articolului 19 alineatul (2) și a articolului 10 alineatul (3) din Regulamentul delegat (UE) nr. 2018/625 al Comisiei coroborate cu articolul 64 alineatele (2) și (3) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;
- încălcarea articolului 60 alineatul (1) litera (a) coroborat cu articolul 8 alineatul (1) litera (b) și alineatul (2) litera (a) punctul (ii) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului;
- încălcarea articolului 4 alineatul (3) TUE coroborat cu principiul juridic dedus din articolul 59 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009 al Consiliului și a articolului 61 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.

Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Portigon/SRB**(Cauza T-413/18)**

(2018/C 294/76)

*Limba de procedură: germana***Părțile**

Reclamantă: Portigon AG (Düsseldorf, Germania) (reprezentanți: D. Bliesener și V. Jungkind, avocați)

Pârât: Comitetul unic de rezoluție (SRB)

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei pârâtului din 12 aprilie 2018 privind calculul contribuțiilor *ex-ante* pentru anul 2018 la fondul unic de rezoluție (SRB/ES/SRF/2018/03), în măsura în care o privește pe reclamantă;
- obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamanta invocă 7 motive care sunt în esență identice sau similare cu cele invocate în cauza T-420/17, Portigon/CRU ⁽¹⁾

⁽¹⁾ JO 2017, C 277, p. 56.

Acțiune introdusă la 4 iulie 2018 – Silgan Closures și Silgan Holdings/Comisia**(Cauza T-415/18)**

(2018/C 294/77)

*Limba de procedură: germana***Părțile**

Reclamante: Silgan Closures GmbH (München, Germania) și Silgan Holdings Inc. (Stamford, Connecticut, Statele Unite) (reprezentanți: D. Seeliger, Y. Gürer, R. Grafunder și V. Weiss, avocați)

Pârâtă: Comisia Europeană

Concluziile

Reclamantele solicită Tribunalului:

- anularea deciziei de inspecție C(2018) 2173 final din 6 aprilie 2018, notificată la 24 aprilie 2018;
- anularea oricărei măsuri adoptate pe baza inspecției efectuate în temeiul acestei decizii nelegale;
- obligarea Comisiei la predarea totalității copiilor de documente realizate în cadrul inspecției și ridicare de aceasta, sub sancțiunea anulării de către Tribunal a viitoarei decizii a Comisiei și
- obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea acțiunii, reclamantele invocă următoarele motive.

1. Primul motiv, întemeiat pe încălcarea dreptului esențial la apărare și a principiilor de procedură

În cadrul primului motiv, reclamantele critică în special faptul că Bundeskartellamt (Oficiul Federal pentru Concurență, Germania) a furnizat Comisiei informații pe care reclamantele le puseseră la dispoziția Bundeskartellamt în procedura națională aflată în curs din 2014, în cadrul cooperării lor, și care, prin urmare, nu ar fi trebuit să fie comunicate în cursul schimbului de informații, conform articolului 12 din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului (¹).

2. Al doilea motiv, întemeiat pe insuficiența motivării deciziei de inspecție și pe descrierea disproporționat de extinsă și nespecifică a obiectului inspecției („fishing expedition”), precum și pe lipsa unor indicii suficiente
3. Al treilea motiv, întemeiat pe încălcarea principiului proporționalității

În această privință, reclamantele susțin că ordinul de a efectua o inspecție din cauza anchetelor și a stării de avansare a procedurii în fața Bundeskartellamt nu era nici necesară, nici adecvată.

4. Al patrulea motiv, întemeiat pe un abuz de putere

În cadrul celui de al patrulea motiv, reclamantele susțin că ordinul de a efectua o inspecție se întemeiază pe considerații străine. Este vorba despre o cooperare ilegală între Bundeskartellamt și Comisie pentru a permite Comisiei să sancționeze întreprinderi care nu ar fi putut fi sancționate la nivel național din cauza lacunelor legislative.

5. Al cincilea motiv, întemeiat pe necompetența Comisiei și pe încălcarea principiului subsidiarității

În această privință, reclamantele obiectează că nu reiese că Bundeskartellamt nu era capabil să conducă până la sfârșit în mod legal procedura pendinte în fața sa și că nu există un motiv pentru care procedura, din cauza amplitudinii sau a efectelor sale, ar trebui desfășurată mai bine la nivelul Uniunii într-un stadiu atât de tardiv.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele 81 și 82 din tratat (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167).

Acțiune introdusă la 10 iulie 2018 – Bauer Radio/EUIPO – Weinstein (MUSIKISS)

(Cauza T-421/18)

(2018/C 294/78)

Limba în care a fost formulată acțiunea: engleza

Părțile

Reclamantă: Bauer Radio Ltd (Peterborough, Regatul Unit) (reprezentant: G. Messenger, barrister)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs: Simon Weinstein (Viena, Austria)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Solicitantul mărcii în litigiu: cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs

Marca în litigiu: cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene verbale MUSIKISS – cererea de înregistrare nr. 12 317 616

Procedura care s-a aflat pe rolul EUIPO: procedură de opoziție

Decizia atacată: Decizia Camerei întâi de recurs a EUIPO din 14 martie 2018 în cauza R 510/2017-1

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la suportarea propriilor cheltuieli de judecată și la plata cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă.

Motivul invocat

- încălcarea articolului 8 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul (EU) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.
-

Acțiune introdusă la 6 iulie 2018 – Fissler/EUIPO (vita)**(Cauza T-423/18)**

(2018/C 294/79)

*Limba de procedură: germana***Părțile**

Reclamantă: Fissler GmbH (Idar-Oberstein, Germania) (reprezentant: G. Hasselblatt, și K. Middelhoff, avocați)

Pârât: Oficiul Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO)

Datele privind procedura în fața EUIPO

Marca în litigiu: marca Uniunii Europene verbală vita – cererea de înregistrare nr. 15 857 188

Decizia atacată: Decizia Camerei a cincea de recurs a EUIPO din 28 martie 2018 în cauza R 1326/2017-5

Concluziile

Reclamanta solicită Tribunalului:

- anularea deciziei atacate;
- obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele invocate

- încălcarea articolului 7 literele (c) și (d) din Regulamentul (UE) 2017/1001 al Parlamentului European și al Consiliului.
-

ISSN 1977-1029 (ediție electronică)
ISSN 1830-3668 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxemburg
LUXEMBURG

RO